

Αναρχία

Αρ. φυλ. 13, 100 δρχ.

ΙΟΥΛΙΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1989

Ταχ. θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

Η ΕΕΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΝΕΙ

Στις 18 Ιούνη ο «κυρίαρχος» λαός «επέλεξε» τους Σαυριανούς αφέντες του. Ακόμα μια φορά, οι φιλόδοξοι διαχειριστές της εξουσίας, αρπάζοντας της ευκαιρία, θα πρωθήσουν τα σχέδια κυριαρχίας τους στην κοινωνία, με την κατασκευασμένη «θέληση του λαού».

Οι μετεκλογικές εξελίξεις δημιουργούν νέα δεδομένα. Οι συσκέψεις, τα παλάρεματα, οι ελιγμοί, και οι νέες συμμαχίες των εξουσιαστών, διαμορφώνουν τους νέους όρους κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφαλαίου.

Ας εξάγουμε και εμείς ορισμένα σημαντικά μετεκλογικά συμπεράσματα, που ποσεύουμε στις χαρακτηρίζουν τους νέους όρους κυριαρχίας:

1. Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΣΗΣ ΚΑΙ Η «ΑΥΤΟΚΑΘΑΡΣΗ» ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Η «κάθαρση», προεκλογικά και μετεκλογικά, αποτελεί τον πρωτεύοντα λόγο και «άλλοθι» της αντιπαράθεσης των εξουσιαστικών κομματικών μηχανισμών για τη νομή της εξουσίας. Από τη μια μεριά οι συμβούλιοι αριστεροί και δεξιοί διαχειριστές, εκμεταλ-

λευόμενοι τα σκάνδαλα του πασοκού κράτους, προβάλλονται ως οι «έντιμοι» και «αδιάφοροι», παραπλανώντας και συσκοτίζοντας για τις προθέσεις τους και παράλληλα βάζουν τις βάσεις για την ενίσχυση των θεομών της εξουσίας, του κράτους, της βουλής και της δικαιοσύνης, για να προετοιμάσουν με καλύτερους όρους τα σχέδια κυριαρχίας τους.

Η αυτονόμηση των εξουσιαστικών κομματικών μηχανισμών από τις κοινωνικές διεργασίες και τα κοινωνικά προβλήματα και η κατευθυνόμενη «ιδεολογία» της κάθαρσης επιτρέπουν τη σύγκληση των φαινομενικά «αντιπάλων» εξουσιαστών της δεξιάς και αριστεράς για το έπερασμα των κοινωνικών και πολιτικών «πολώνεων» και «αντιπαραθέσεων». Ο κοινός διαχειριστικός λόγος της δεξιάς και αριστεράς αποτελεί σήμερα την ευκαιρία για τον εκσυγχρονισμό των σχέσεων κυριαρχίας και το πέρασμα από το μονοκομματικό κράτος της διαχείρισης που δημιουργούσε πολώνεις και αντίστοιχη πολιτική «ρευστότητα» στη συναντετική αυτονόμηση του κράτους από την κοινωνία. Δηλαδή την αναπαραγωγή και τον εκσυγχρονισμό της εξουσίας και των θεομών της - κράτος - βουλής - δικαιοσύνη - που να μπορεί αποτελεσματικά και χωρίς - τριβές - και - ρήξεις - να επιβάλλει στην κοινωνία τις επιλογές των διαχειριστών του συστήματος.

Το τέλος της εποχής της αντιπαράθεσης των δύο

υπερδυνάμεων ως αντιπαράθεσης δύο διαφορετικών και ανταγωνιστικών κοινωνικών συστημάτων και η παγκόσμια κυριαρχία του καπιταλισμού, επιταχύνει την άμεση συμμετοχή της αριστεράς στη διαχείρηση της εξουσίας και του συστήματος.

συν. σελ. 2

TIEN AN MEN: Η ουράνια γαλήνη του Δεσποτικού Μαρξισμού

Η προσπάθεια του άρθρου είναι να συνάγει τα ουσιαστικά συμπεράσματα της κτηνωδίας της κομμουνιστικής εξουσίας στην Κίνα και όχι να καταγγείλει τη βία «γενικά» ή «συναισθηματικά», καλύπτοντας την ουσία της θηριωδίας που είναι η ίδια η φύση και ο χαραχτήρας της μαρξιστικής καθεστωτικής ιδεολογίας.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΚΑΙ «ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ».

Η μαρξιστική αριστερά, όλων των εκδοχών, η επίσημη, η ανεπίσημη, η ορθόδοξη, η αιρετική, έσπεισαν να καταγγείλουν την επίθεση του Λαϊκού Αλελυθερωτικού Στρατού της Κίνας, λές και είναι η πρώτη φορά που κομμουνιστικό κόμμα προβαίνει σε τέτοιες θηριωδίες. Λές και δεν έχουμε γνωρίσει όλες τις εκδοχές της μαρξιστικής ιδεολογίας στην εξουσία:

-Μπολσεβίκοι με τον αρχιστράτηγο Τρότσκυ εξοντώνουν 16000 ναύτες και εργάτες της Κροστάνδης με τις μαζικές εκτε-

λέσιες των αιχμαλώτων και των ομήρων.

-Η σταλινική θηριωδία των επόμενων 20 ετών με τις εξοντώσεις όλων όσων διαφωνούσαν με τον «πατέρα των λαών».

-Τα τάγματα εφόδου του κομμουνιστή Λίστερ ενάντια στην εκανονιστημένη Καταλονία.

-Οι ρεβιζιονιστές του Χρουστσόφ με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

-Τα ανατολικά κράτη με την εφαρμογή αστυνομικής εξουσίας.

-Η Ρουμανία του «αυτοκράτορα» Τσαουσέσκου.

• Η Γιουγκοσλαβική «αυτοδιαχείριση».

-Ο εγκληματικός ρόλος όλων των κομμουνιστικών κομμάτων στη Δ. Ευρώπη.

-Ο θεοκρατικός Μαοισμός.

-Η Βιετναμέζική «δικτατορία του προλεταριάτου»

-Η βλακώδης Αλβανική απομόνωση.

-Η Καύθα του Κάστρου.

-Η Καμπότζη των Χμερ.

Ακόμη και μαρξιστές στοχαστές, φιλόσοφοι και ποιητές του επιπέδου Λουκάτς, Σάρτρ, Μπετέλεμ, Αραγκόν, καθαγιάζαν και υμνολογούσαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη σταλινική θηριωδία, το λενινιστικό κρατίσμο. Όλοι αυτοί έβλεπαν την ιστορία σαν: «...ωχρή ανταύγεια μιας υπόγειας γιγαντομαχίας ανάμεσα στους «πατέρες των λαών» και στις «σκοτεινές κλίκες των προδοτών και τις σπείρες των πολημένων πρακτό-

συν. σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

● ΑΜΕΣΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΜΕΝΗ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

● Η ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΟΥΚΛΑ

● AIDS: Βιολογικός και ψυχολογικός πόλεμος.

● ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, Η ΛΑΙΔΑΠΑ ΤΩΝ ΕΣΕΤΑΣΕΩΝ

● ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ του Αλφρ. Μπονάνο.

● ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΣΟΥΣΙΑΣ.

● Η ΑΝΟΙΣΗ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

● ΚΙΝΑ: ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΓΕΜΑΤΕΣ

● ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΥΑ ΛΙΟΥΣΑΝ

● Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΙΟΝΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΑΖΙ

● ΡΑΟΥΑ ΣΕΝΤΙΚ: Ο θάνατος ενός επαναστάτη.

● Μια Επαναστατική Πράξη.

από σελ. 1

Η φιλολογία περί «εντίμων» και «ατίμων», οι συνταγματικές κενολογίες, οι διαδικασίες που θα προχωρήσουν (συνεδριάσεις της βουλής και δίκες), ο βομβαρδισμός του Τύπου με καθημερινά σχόλια και ειδήσεις για το θέμα της «κάθαρσης» και του «ιστορικού συμβιβασμού» με τη συμμετοχή της αριστεράς στη κυβέρνηση ως «αδιάφορης» πολιτικής δύναμης, δεν μπορούν να αποκρύψουν το αληθινό πρόσωπο των εξουσιαστών, την προσπάθειά τους δηλαδή, να ισχυροποιήσουν και να εκσυγχρονίσουν το διεθνέα μένο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπί-

2. ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η κατάρρευση του πασοσικού κράτους και το ζήτημα της «κάθαρσης» ενοποιεί τους «αντιμαχόμενους» εξουσιαστικούς μηχανισμούς της δεξιάς και της αριστεράς, αποκαλύπτοντας τις πραγματικές επιδιώξεις των διαχειριστών του συστήματος.

Η συμπόρευση των δεξιών και αριστερών «εθνοστήρων» για να επιβάλλουν νέους όρους εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, κατοδεικνύει εφεδρείς για την διαχείριση της εξουσίας. Αυτός ο ρόλος της αριστεράς απαιτεί το γκρέμισμα της εικόνας της ως φορέα αλλαγής του συστήματος, όπως προσπαθούσε να εμφανιστεί και να επιβληθεί στους εκμετάλλευσμένους και κυριαρχούμενους.

Η ομογενοποίηση της εξουσίας είναι η πραγματικότητα της κυριαρχίας σήμερα. Σ'όλο τον πλανήτη, σ'Ανατολή και Δύση, η διαχείριση της εξουσίας αποτελεί το στόχο όλων. Αιματοβαμμένοι δικτάτορες, δεξιοί, ασσιαλιστές, απομενάρια του σταλινισμού και μαοϊσμού, εναλλακτικοί διαχειριστές, οικολόγοι ενοποιούνται στη διαχείριση του καπιταλισμού. Η παγκοσμότητα της κυριαρχίας είναι γεγονός.

3. ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ

Συνασπομός της Αριστεράς και της Προόδου του Καπιταλισμού. Στη σημερινή συγκυρία, ήρθε η ώρα της Αριστεράς να προσφέρει τις υπηρεσίες της στο σύστημα. Η συμμετοχή της με τη Ν.Δ. και η συμμετοχή της στην κυβέρνηση αποτελεί μιά πραγματικότητα. Αφού έδωσαν τις αντιμπεριαλιστικές μάχες με μαραθώνιους περιπάτους, αφού αποπυρήνικοποίησαν τη Δάφνη και την Καισαριανή, αφού κατατρόπωκαν τους επικριτές και τους εγχρούς του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στην Πολωνία και το Αφγανιστάν και έχοντας προωθήσει την ταξική πάλη με την απλή αναλογική, έρχονται να πείσουν με τη συμμετο-

χή τους στην εξουσία, ότι είναι και αυτοί ικανοί να χειριστούν τα «εθνικά» θέματα της «κάθαρσης», του «εκδημοκρατισμού» του κράτους και της «ανύψωσης» των θεσμών της εξουσίας. Η συμμετοχή τους σ' αυτήν, σκοπό έχει να ενισχύσει το κύρος των θεσμών και να τους κάνει να λειτουργήσουν πιο αποτελεσματικά. Η «κάθαρση» αποτελεί το άλλοθι και την ευκαιρία, για την αριστερά, να θυγεί από το περιθώριο της πολιτικής ζωής και να συνεργαστεί με τους πολιτικούς εκφραστές του κεφαλαίου, δηλ. τη Ν.Δ. Ο πολιτικός λόγος της έχοντας αφομοιωθεί από το πασοκοκάρτο, γίνεται πιά λόγος διαχειριστικός και εκσυγχρονιστικός της εξουσίας.

Η πολιτική και κοινωνική νομιμοποίηση των επλογών της κυριαρχίας του κεφαλαίου, με τη συμμετοχή της Αριστεράς στην εξουσία ουσιαστικά απονομίζονται τους αγώνες που αντιδρούν σ' αυτές τις επλογές, στοχεύοντας να αναγνωρίζονται μόνο οι διαχειριστικές και οικονομιστικές διεκδικήσεις και ότι ξεφύγει από τα όρια της καθεστωτικής Αριστεράς να περιθωριοποιείται και να φαντάζει ως εξτρεμισμός, ως ουτοπία.

Η κρίση της Αριστεράς και του μαρξισμού, η αποκάλυψη της βαρβαρότητας των αιματοβαμμένων Οργουστικών κρατών του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ανάγκασαν τα σταλινικά απομεινάρια, για να περισώσουν τους γραφειοκρατικούς και εξουσιαστικούς κομματικούς μηχανισμούς τους, να συμμετέχουν στο παχνίδι της διαχείρισης της εξουσίας.

Για τα υπόλοιπα αριστεριστικά κομματίδια που εμφανίστηκαν στις εκλογές, απλά υπενθυμίζονται ότι και ο χριστιανισμός έχει τις αιρέσεις του, τους παλαιομερολογίτες, ιεχωδόδες, κ.λ.π.

4. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Στις 18 Ιουνι, το πασοκικό κράτος κατέρρευσε. Η διοκτάρχρην παραμονή του στην εξουσία κατέδειξε τα απροκάλυπτα κίνητρα και τους σκοπούς του. Μόνη επιδίωξη και στόχος, η νομή της εξουσίας και το προσωπικό κέρδος. Το «σοσιαλιστικό» προσωπείο του και οι προτάσεις του για εκσυγχρονισμό και κοινωνικές αλλαγές, ρευστοποιήθηκαν στις επιλογές της αυλής του Α. Παπανδρέου και των απατεώνων συνεργάτων του.

Το ΠΑΣΟΚ, έχοντας αφομοιώσει τα συνθήματα της Αριστεράς και έχοντας επιβάλλει το μικροαστικό λαϊκισμό του, εμφανίζονται ως ο μόνος ικανός διαχειριστής της του συστήματος. Η συνάνεση στο «σοσιαλιστικό» προσωπείο του και η άμβλυνση των κοινωνικών αντιστάσεων, αποτελούσε τον αναγκαίο όρο για να εκσυγχρονιστεί η κυριαρχία των κράτους και του κεφαλαίου, να παραμείνουν οι Αμερικανικές βάσεις και να αυξηθούν τα κέρδη των αφεντικών.

Οσοι αντιστάθηκαν στις επιλογές της Πασοκικής εξουσίας αντιμετώπισαν την καταστολή, τις φυλακίσεις, την αντιπαράθεση ισχυρών απεργοσπαστικών μηχανισμών των κρατικούς συνδικαλιστών, αλλά αντιμετώπισαν επίσης και την απάθεια, την παραίτηση, το φιλοτομαρισμό και τον καταναλωτισμό, που επικράτησαν στην κοινωνία.

Η προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να εβραιωθεί στην εξουσία, με κατευθυνόμενες επενδύσεις του Κοσκωτά για την άλωση του τύπου, δημιουργήσεις ρήγματα στα επερόκλητα συμφέροντα που υπηρετούσε και το οδήγησε στην ήττα του και την απομάκρυνσή του από τη σοσιαλιστική νομή της εξουσίας.

5. Ο ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΣΜΟΣ ΩΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΑΞΙΑ ΣΗΜΕΡΑ.

Στις εκλογές του Ιουνίου καταγράφηκε η άνοδος της Ν.Δ., με απονέλεσμα την κυριαρχία της στις μετεκλογικές εκλογές και την αναρρίχηση της στην εξουσία. Η συντηρητικοπότητη της κοινωνίας, η ιδεολογία του ατομικισμού, του βολέματος εκφράστηκε πολιτικό με την άνοδο της δεξιάς. Οι συντηρητικές ίδεες των εμπορευματικών σχέσεων και του καταναλωτισμού, οι κυριαρχείς ίδεες του συστήματος έγιναν και κυριαρχείς αξίες της κοινωνίας και ειδικότερα της νεολαίας.

Η παγκόσμια αναδιάρθρωση του κράτους και του κεφαλαίου, η εισαγωγή των νέων τεχνολογιών της πληροφορικής και οι αντίστοιχες νέες κοινωνικές διαυτηρωματάσεις, ο κοινωνικός κατακερματισμός της εμπορευματικής κοινωνίας, οδήγησε στην ήττα του παραδοσιακού εργατικού κινήματος, ως συλλογικού υποκειμένου αντίστασης και ανατροπής αυτών των κοινωνικών σχέσεων.

Παράλληλα η απομυθοποίηση του ρόλου της Αριστεράς και η ένταξή της στα διαχειριστικά σχέδια κυριαρχίας του καπιταλισμού, ευνόησαν τις κυριαρχείς αξίες, τη συντηρητικό, τον ατομισμό, το βόλεμα. Δηλαδή, οι αδινημίες των συλλογικών διεκδικήσεων, των κοινωνικών κινημάτων, ευνοούν την ατομική διαπραγμάτευση με το κράτος, την αποδοχή της κυριαρχητικής ιδεολογίας.

Τα συνθήματα της Ν.Δ. για ίσες ευκαιρίες σε όλους, τίμο κράτος, κίνητρα για την ιδιωτική πρωτοβουλία, σύνδεση αμοιβής και παραγωγικότητας, προφανώς ικανοποιούν την ατομική διαπραγμάτευση με το κράτος και εναρμονίζονται με τις συντηρητικές αξίες της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που δεν διστάζει να τρέξει μαζικά στις διττίνες του Λαμπρόπουλου για να γνωρίσει τον Ριτζ, πρωταγωνιστή της αμερικανικής τηλεοπτικής σειράς «Τόλμη και Γοητεία» με τους ήρωες και τις αξίες της οποίας ταυτίζεται απόλυτα.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ: ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ Η ΦΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ;

Στις εκλογές του Ιουνίου έκαναν την εμφάνισή τους και οι φίλοι της αρκούδας, της φώκιας, της χελώνας, του ποδόλατου, οι φίλοι του φωμού ολικής αλέσεως, οι οπαδοί της εναλλακτικής θητείας και άλλες δημοκρατικές οικολογικές ομάδες, συγκεντρώνοντας αρκετούς ψήφους.

Ο απολίτικος και εξειδικευμένος λόγος τους δεν ανησυχεί την κυριαρχητική εξουσία, αλλά απεναντίας η ίδια η εξουσία προωθεί και προβάλλει την οικολογία (περιβαλλοντολογία) γιατί δεν θέτει σε αμφισβήτηση τις αιτίες που προκαλούν την ολοκληρωτική καταστροφή του πλανήτη και της ανθρώπινης ζωής. Ο καθεστωτικός λόγος και πράξη των οικολόγων χρησιμοποιείται και αφομοίωνται από το σύστημα. Όλα τα εξουσιαστικά κόμματα με τον ίδιο τρόπο ασχολούνται με τα προβλήματα του περιβάλλοντος.

Η οικολογία ως θεωρία και πράξη, δεν δεν αφιούθητεί και πράξη, δεν αγωνίζεται για την ανατροπή του καπιταλισμού συστήματος και της εξουσίας σήμερα, παγκόσμια, γίνεται ένα από τα ισχυρότερα άλλοθι επέμβασης και κυριαρχίας της

από σελ. 1

ρων». Όλοι αυτοί παριστάνουν τους επαναστάτες στην καπιταλιστική κοινωνία, ενώ ταυτόχρονα είναι κονφορμιστές απέναντι στην μαρξιστική πραγματικότητα. Όλοι αυτοί έχουν κοινούς παρονομαστές. Πρώτον τη ΒΙΑ σε μέσο άσκησης της εξουσίας, δεύτερον τη ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ σε μέσο δημιουργίας των κυριαρχων κανόνων και αξιών.

-Πλάι σ' αυτούς τους μαρξιστές υπάρχουν και «άλλοι» αριστεροί μαρξιστές, οι οποίοι, ενώ αποδέχονται τον μαρξισμό, καταδικάζουν την πραγματικότητα του μαρξισμού, τη βαρβαρότητά του, τη θηριωδία του κ.λ.π. Βέβαια αυτοί είναι ελάχιστοι σε σχέση με τους «ορθόδοξους» και τους κάνουμε μεγάλη χάρη που ασχολούμαστε μαζί τους στο βαθμό που ο μαρξισμός που μας ενδιαφέρει είναι αυτός που λειτουργεί και όχι ο φαντασιακός.

Αυτοί λοιπόν οι λιλιπούτειοι μαρξιστές, θεωρούν ότι τα μαρξιστικά καθεστώτα δεν έχουν σχέση με τον «πραγματικό», «αγκεφαλικό» τους μαρξισμό, αναγόμενοι έτσι οι ίδιοι, εντελώς επισθελικά, σε μοναδικούς κατόχους της μαρξιστικής αλήθειας. Πιστεύουν ότι για όλα τα κακώς

κείμενα φταίει ή η κακή εφαρμογή του μαρξισμού, η παράγοντες εξωτερικοί που αλλοίωσαν τον μαρξισμό, η ο εκσυγχρονισμός των μαρξιστικών καθεστώτων προς τη Δύση, ή ο τάδε ηγέτης, και έτσι αθωώνουν το μαρξισμό από οποιαδήποτε συμμετοχή του στα αποτελέσματα της εφαρμογής του. Αυτήν όμως την αυθαίρετη λογική, δεν την έχουν μόνο οι μαρξιστές, αλλά και άλλοι «ιδεολόγοι». Ο χριστιανός για παράδειγμα θα μας πει ότι δεν φταίει ο χριστιανισμός για την Ιερά Εξέταση, ο ναζιστής ότι δεν φταίει ο Ναζισμός για τα Νταχάου, ο μαρξιστής ότι δεν φταίει ο μαρξισμός για τα εγκλήματα των Λένιν, Στάλιν, Τρότσκυ, κ.λ.π. Γίνεται έκδηλο ότι για ένα μαρξιστή, για ένα χριστιανό, για ένα ναζιστή είναι κοινή η μέθοδος σκέψης, γιατί έχουν ένα κοινό παρονομαστή: την ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ της κυριαρχίας.

KINEZIKΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

«Το κόμμα διατάζει το ντουφέκι και όχι το αντίθετο»
ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ

Εκείνο που είναι το πιο σοβαρό συμπέρασμα από την ιστορία των μαρξιστικών κινημάτων -

ΕΚΕΝΙΟΣ '86

κισμού και ο ιδεαλισμός του μαρξισμού, είναι το κόκκινο βιβλιαράκι που θα πειθαναγκάσει τους Κινέζους σε νέες δεισιδαιμονίες και προλήψεις έτσι ώστε να κολυμπάνε το πορτραίτο του Μάο για αγιασμό των υδάτων ή να ομολογούν ότι «η ξηρασία δεν είναι τίποτε το φοβερό. η

μεν για να εδραιωθεί και αφετέρου για να κινητοποιήσει την κοινωνία προς την κατεύθυνση του μαοισμού. Η εγκληματική φύση της μαοικής εξουσίας ηθελε όλη την κοινωνία συμμέτοχη στην εκκαθαρίστη αυτών που διαφωνούσαν και στην παγίωση του προσωπολατρικού καθεστώτος. Τα ιδεολογήματα «εκατό λουλούδια να ανθίσουν», «το μεγάλο άλμα προς τα μπροστά», οι «Λαϊκές Κομμούνες» γίνονται οι σημαίες για τις εκκαθαρίσεις των διαφωνούντων.

πραξικοπημάτων, είναι το εξής: 'Ότι η κατάκτηση του κράτους από οποιαδήποτε ιδεολογία όχι μόνο δεν το αλλάζει αλλά το θεμελιώνει, όχι μόνο δεν το χρησιμοποιεί σε μέσο για την επιτευξη του όποιου ιδεολογικού σχεδίου, αλλά το υπηρετεί, διαχειρίζοντας ακόμη και τις πιο ιδιαίτερες δομές του'

Αυτό στην περίπτωση της Κίνας επιβεβαιώνεται με τον πιο πανηγυρικό τρόπο. Με τον ερχόμενο των Μαοικών στην εξουσία το 1949, με το άλλοι του εκσυγχρονισμού θεμελιώνεται μία εξουσία με τα χαραχτηριστικά της κινεζικής ιεραρχίας και νοοτροπίας, μαζί με το απαραίτητο πάντρεμά της με τη μαρξιστική ιδεολογία της κυριαρχίας. Αυτός ο οποίος θα εκφράσει αυτές τις δύο, είναι ο ανώτατος ηγεμόνας: ο ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ.

Ο μυστικισμός του Κομφου-

σκέψη του Μάο είναι η πολύκαρπη βροχή μας». Οι ηγέτες του Κ.Κ.Κ. έφερουν πολύ καλύτερα από τον καθένα ότι η κυριαρχία τους θεμελιώνεται καλύτερα σταν καθαγιάζεται με την ιδεολογία, με τη θρησκεία.

Οπως όμως η θρησκεία έτσι και η ιδεολογία θα πρέπει να παρεμβαίνουν στην κοινωνική πραγματικότητα για να πεθουν, να δημιουργούν αζίες, έτσι ώστε οι κυριαρχούμενοι να αναλαμβάνουν οι ίδιοι το αυτομαστίγωμα μας και η εξουσία είναι θεόστατη και άυλη, όπως η σκέψη του Μάο Τσε Τουνγκ.

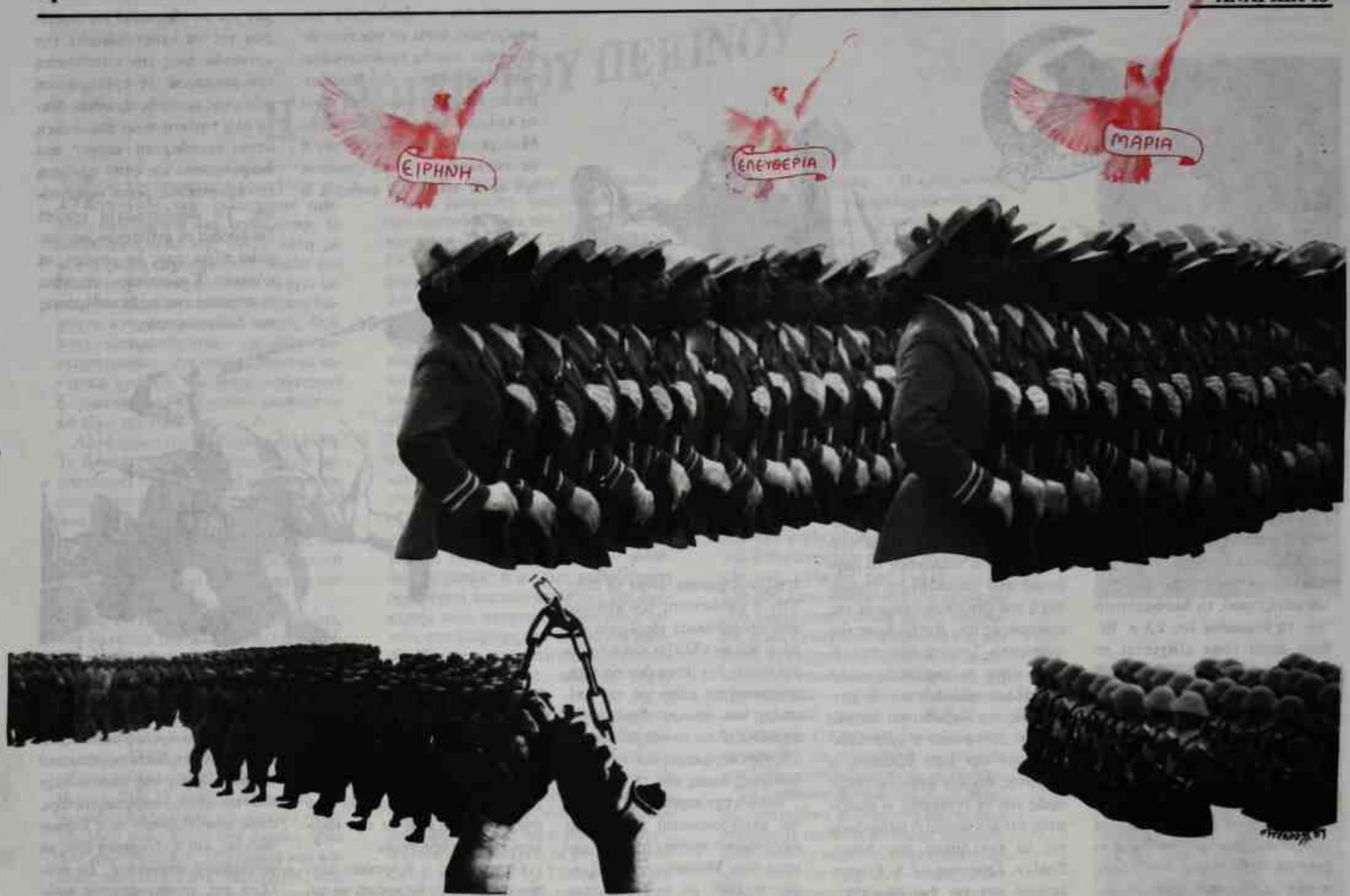
Γιαυτό η μαοική ιδεολογία προχωρήσε πιο πέρα αφ'ενός

Τα «εκατό λουλούδια να ανθίσουν», είναι η διατεταγμένη από τα πάνω λήθη της «κοινωνίας» ενάντια στους «οπορτουνιστές», όπως αποκαλούσαν τους διαφωνούντες, και η εξόντωσή τους με πρωτοφανή αγριότητα. Τα στελέχη της γραφειοκρατίας καλλούσας τα ονόματα των «δεξιών» στους τοίχους και το εξαγριωμένο πλήθος τους εξόντων. Αυτά ήταν τα εκατό λουλούδια που πρόσφεραν οι πιστοί στο θέο τους.

Το «μεγάλο άλμα προς τα μπροστά», ήταν το άλμα προς τον παράδεισο για τους Κινέζους.

συν. σελ. 4

από σελ. 3

Προσπάθησε η εξουσία να τους πείσει ότι με την άνοδο της παραγωγικότητας, σε 3 χρόνια θα έχουμε κομμουνισμό και αφθονία. Σαφής η πρόβεση του «άλματος»: να βάλει τους Κινέζους να δουλεύουν με πάθος και πίστη.

Οσον αφορά τις «Κομμούνες», ήταν κοινόδια στελέχων του κόμματος, που όταν εξεγείρονταν οι αγρότες, το πρώτο που έκαναν ήταν να λεηλατούν τα εργαλεία και τη γη της «Κομμούνας» και να τα μοιράζουν. Με τις «Κομμούνες» προσπάθησαν να περάσουν την κρατική κολλεκτιβοποίηση χωρίς διαιτρόπο.

Παράλληλα με τους μηχανισμούς ιδεολογικού ελέγχου, το μαοϊκό καθεστώς οργάνωσε και τη θία, οργανώνοντας το στρατό κατά τα παλαιά πρότυπα της διοικητικογραφειοκρατικής φεουδαρχικής δομής της Κίνας. Ο καλυνούριος στρατός που ονομάστηκε «Λαϊκός» είναι ο νικηφόρος στρατός του 49 ενάντια στον εθνικό στρατό του Τσανγκ Κάι Σεκ. Ο στρατός, όπως και το κίνημα αυτό - χωρίς εργατική συμμετοχή - απαρτίζοταν από αγρότες και τέθηκε αμέσως κάτω από τον απόλυτο έλεγχο του κόμματος, ενισχύοντας έτσι την επικράτηση του κεντρικού ηγέμονα, του Γ.Γ. του κόμματος.

Ο στρατός έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην Κίνα γιατί ήταν το αναγκαίο συμπλήρωμα της γραφειοκρατίας. Οταν η προσπάθεια ιδεολογικού ελέγχου αποτυχιάνει, την τάξη επανέφερε ο στρατός. Αυτός ο ρόλος του στρατού θα καταδειχθεί όταν ξεσπάει η κατεύθυνσην «Πολιτιστική Επανάσταση». Οταν τις ιδεολογήματα της Μαοϊκής κυριαρχίας τα ένα μετά το άλλο αποτυχίανουν, εμφανίζονται ρωγ-

μές στην ηγεσία του Μαοϊκού καθεστώτος και οι διαφορες δημιουργούμενες ισχυρές γραφειοκρατικές κάστες επιζητούν την εξουσία για λογαριασμό τους. Ο Μάο επιτίθεται με τη σημαία της ιδεολογίας ενάντια στους γραφειοκράτες εκσυγχρονιστές που έχουν ισχυρά στηρίγματα στη διοίκηση. Από τη μαία οι γελοίοι ερυθροφρουροί με το Μάο και από την άλλη στελέχη του κόμματος με τμήματα του στρατού. Στη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης, εκδηλώνεται με σαφήνεια το καθεστώς που δημιουργήθηκε μετά το 49. Οι παλιοί πολεμικοί άρχοντες εμφανίζονται τώρα με κόκκινες στολές και διαπραγματεύονται την τοπική κυριαρχία τους: Τσανγκ Κού Χούα κύριος του Θιβέτ, Λιού Τσιάγκ κύριος της Μογγολίας, Τσεν Τσάι Τάο κύριος του Χοκέχ, οι γραμματείς στο Χουάν, στη Μαντζουρία, στο Κανσου, ζεστικώνται ενάντια στον κεντρικό ηγεμόνα. Ετοι η «Πολιτιστική Επανάσταση» ξεσκεπάζεται και η πάλη διεξάγεται πλέον ανάμεσα στον κεντρικό ηγεμόνα και τους τοπικούς άρχοντες.

Παράλληλα ξεσκάνε εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στούς ερυθροφρουρούς του Μάο και στους πολεμικούς άρχοντες. Η κατάσταση προσέλαβε τότε επικίνδυνες διαστάσεις για το καθεστώς, η «Πολιτιστική Επανάσταση» κατέληξε σε αποτυχία. Στρατός, κόμμα, πνευμόνας συνθηκολόγησαν, επιβάλλοντας με τα τανκς την τάξη σ' ολόκληρη την Κίνα. Μπροστά στο Μαοϊκό ιδεολογικό αδιέξοδο, τα επόμενα χρόνια, με πραξικόπημα, τη διαχείριση στην Κίνα αναλαμβάνουν οι εκσυγχρονιστές με επικεφαλής τον Ντενγκ Σιάο Πίνγκ, αποιδεολογικοί ονταντούς τον Μαοϊσμό, προς δόξαν του Μαρξισμού Λενινισμού.

Τώρα η ιδεολογική φόρμα των εκσυγχρονιστών είναι περισσότερο Μαρξισμός Λενινισμός και λιγότερο Μαοϊσμός. Οι μαρξιστές εκσυγχρονιστές, αφού εξοντώνουν τους προτηγούμενους ηγέτες (συμμορία των 4), υπόσχονται οικονομικό και πολιτικό φιλελευθερισμό κατά τα Δυτικά πρότυπα. Πράγματι η ελεύθερη οικονομία, η μισθωτή εργασία με τη μορφή διυλοποιίας και δυτικές πολυεθνικές κάνουν την εμφάνισή τους στην Κίνα. **Η κυριαρχία τίνει να εκσυγχρονιστεί με μοντέρνες μορφές καταπίσης.**

TIEN AN MEN.

Οι εκσυγχρονιστικές τάσεις προς δυτικού τύπου ανάπτυξη και οι πομπώδεις εκφράσεις των πηγών περί φιλελευθερισμού, δημιουργούν στους Κινέζους

την εντύπωση ότι κάτι μπορεί να αλλάξει στην Κίνα. Οι αποστασιατικές αντιστάσεις, ιδιαίτερα των Κινέζων φοιτητών αρχίζουν να ενοποιούνται. Με αφορμή την κρίσιμη της φιλοδούτικου Χου Γιάο Μπάνγκ πλήθη λαού συγκεντρώνονται για να τον τιμήσουν, αφού αποτελεί σύμβολο των μεταρρυθμίσεων και έχει καθαιρεθεί από την ηγεσία του κόμματος. Ταυτόχρονα αρχίζουν αποχές, κινητοποιήσεις και αναπτύσσεται ένα κίνημα με γοργούς ρυθμούς που δεν ξεπερνάει τα ασφυκτικά δρίς του ιδεολογικού και δεσποτικού καθεστώτος.

Αυτό φαίνεται από τις διακριμένες, τόσο της επιτροπής φοιτητών που ζητάνε στη ριζοσπαστικότερη περίπτωση «έλεγχο των περιουσιακών στοιχείων των ηγετών», όσο και της αυτό-

νομής ένωσης εργατών που αποδέχεται τον «ηγετικό ρόλο του κόμματος της εργατικής τάξης Κ.Κ.Κ.». Αυτές οι ψευδαισθήσεις κράτησαν ένα μήνα ώσπου τα κόκκινα τανκς συνθίσθισαν τα κορμά των εξεγερμένων φοιτητών και εργατών. Αν τονίζουμε αυτό το σημείο από τη μεριά των εξεγερμένων είναι γιατί δεν είναι δυνατόν κάθε φορά να εκθεάζουμε με την ΗΤΤΑ και το ΘΑΝΑΤΟ τους εξεγερμένους, λες και αυτό απαιτεί κάποια μοίρα. Η σαφής οριοθέτηση απέναντι στα γυρούνια του Κ.Κ.Κ. η σαφής οριοθέτηση απέναντι στον κρατισμό, είναι η μόνη δυνατότητα νικηφόρας επίθεσης ενάντια στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους.

ΕΠΙΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

-Ο μαρξισμός ήταν και έγινε ιδεολογία στο βαθμό που ο φορμαλιστικός και εσχαιρολογικός χαραχτήρας του έγινε εξουσία.

-Ο μαρξισμός σαν πραγματικότητα είναι το επίσημο δόγμα των κυριαρχών πάνω στους κυριαρχούμενους

-Οπως η θρησκεία, η ιδεολογία, έτσι και ο μαρξισμός έγινε θεωρία συγκάλυψης της πραγματικότητας (μεταφυσικό στοιχείο κάθε ιδεολογίας).

-Τέλος ο μαρξισμός είναι μία πραγματικότητα και είναι αυτός που εφαρμόζεται, και η μία εκδοχή αυτής της πραγματικότητας είναι η πλατεία TIEN ANMEN.

Διανύουμε μία εποχή που η εξουσία και η θέση στης πάνω στην κοινωνία αλλάζει ριζικά. Μια αλλαγή που δεν γίνεται φανερή με την πρώτη ματιά. Η αμεσότητά της διαστρεβλώνεται από την επίφαση της «ελευθερίας» που προδόθηκε.

Οι νέες τεχνολογίες που εισάγονται είναι δομημένες πάνω σε «ριζοσπαστικούμενες» βάσεις και οι δυνατότητες επιλογής και αντίστασης σ' αυτές μοιάζουν να είναι περιορισμένες. Συνακόλουθα, η θέση στης κυριαρχίας και της καταστολής, διαστρέβλωνεται από την προσχώση των ανθρώπων στο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ και στην παραίτηση της κοινωνίας από τον έλεγχο της ζωής της.

Η κοινωνία μαθαίνει να ζει με κωδικούς και γαλουχίζεται σ' αυτήν την κατάσταση θεωρώντας την ντε φάκτο. Ετοι από τον «απλό» κωδικό αριθμό στα τρόφιμα π.χ., ο ανθρώπος αρχίζει να δέχεται εκ των προτέρων τον κωδικό στο όνομα, στην προσωπικότητα, στις κοινωνικές του σχέσεις. Μαθαίνει να επιβιώνει με τα εξηρημένα ανακλαστικά, όπως οι σκύλοι του Πανιώφ, και να αντιδρά μ' αυτά στις επιταγές, στις κατευθύνσεις, στα κελεύσματα της εξουσίας.

Το απομόνωτό δόλεμα και ο κοινωνικός καθωπορεύσμός γίνονται κυρίαρχες αξίες από τις οποίες δεν ξεφεύγουν ούτε αυτοί που «κριτικά» απορρίπτουν τις ισχύουσες κοινωνικές αξίες.

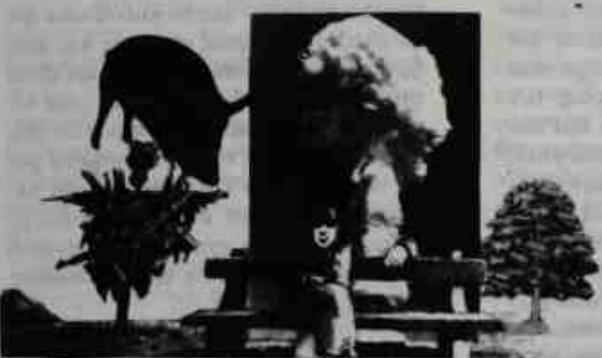
Οι ανθρώποι, αν και κονταρισμένοι από τους διάφορους σωτήρες, πατέρες, θεούς, δεν είναι διατεθεμένοι να τους κριτικάρουν ενεργά, πόσο μάλλον να τους αντιρέψουν.

Αντίθετα, φτάνουν να στηρίζουν αυτούς που από καιρό θάττερε νάχαν ως είσιν στον Καβάδα. Ενας μικρός αριθμός το περισσότερο που κάνει είναι να στρέψεται σε άλλους εναλλακτικούς σωτήρες που δεν πάνε και μακρύτερα από τις μεταρρυθμίσεις, τους κρατικούς θεαμάτους και τις εξουσιοδοτικές επίκαιες μεθόδους και σχέσεις.

Οι ραγδαίες αλλαγές του όλου κοινωνικού εξουσιοδοτικού πλέγματος δεν θα μπορούσαν να αφήσουν ανέγγιχτες και τις διάφορες πολιτικές δυνάμεις. Η «αλλαγή», το «διαφορετικό», η «πρόδοση», το «καινούριο» είναι οι τρέχουσες έννοιες (αξίες) που όλοι θέλουν να ντύσουν μ' αυτές τον παλιό, φθαρμένο τους εαυτό. Από την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά, νέα πρόσωπα έρχονται να δώσουν αίγλη σε γεραμένες - δρυκολακασμένες ιδέες.

Ο σημερινός μίζερος καταναλωτικός ανθρώπος θέλει να καθορισθεί και να επιβεβαιώσει την ύπαρξή του μέσα από τέτοιους είδους σχήματα και ιδέες και μάλιστα με το μικρότερο κόστος. Ελκεται από τόιο φανταστικό «διαφορετικό», «νέο», ακόμα και «επαναστατικό».

Επιλέγει «νέες» σημαίες, σύμβολα πρακτικές «διαφορετικές» από τις παλιές.

Το σφυροδρέπανο γίνεται δέντρο. Ο Στάλιν αντικαθίσταται από τον «πράσινο», με ολίγα χρώματα της ίριδος. Κον Μπεντίτ. Ο κλασικός αριστερισμός με το απτέχων, αλά Γκεβάρα, το μούσι και τα άφιτα τρατιγάρα γίνεται καλοντυμένος κύριος με «διαφορετικές» αλλά «ενδιαφέρουσες» απόψεις. Το ψηφισμα φαίνεται πιο σικ από τη σύγκρουση στο δρόμο. Ο επαναστατικός εφησυχασμός και η απελευθερωτική ονειρώσει πιο IN από το λάθος για εξέγερση εδώ και τώρα.

Μέσα λοιπόν σ' αυτόν τον κατακλυσμό της αλλαγής και του διαφορετικού, νάσος και η αναπόφευκτη εμφάνιση στην Ελλάδα των εκλογικών λιστών των διαφόρων εναλλακτικών οικολόγων. Σ' ένα σκηνικό όπου ο κοινοβούλευτικός τοπαράτανισμός δέχεται όλο το αθηαστικό περιεχόμενο μιαίνουν πλέον και οι οικολόγοι- εναλλακτικοί στο παχνίδι ασθενίσανται και ντοπιασμένοι από μερίδες της εξουσίας.

Εμφανίζονται εδώ, όταν οι πρώτοι διδάξαντες Γερμανοί ομοιδέρετες τους, δείχνουν τα προχωρημένα σημάδια της ολοκληρωτικής πορείας ενοποίησης τους στο παχνίδι της εξουσίας και της βαθμιαίας απομάκρυνσής τους από το περισσότερο ριζοσπαστικά στοιχεία της εξουσιοδούλευτικής τους δάσης. Τις μάχες γύρω από τα δάση στη Γερμανία από την «άγρια» νεολαία, πώσην εξεγερμένους αριστεριστές, αντιεξουσιαστές, αναρχικούς κ.α., τις βίαιες αντιπροσωπικές, αντιφασιστικές συγκρούσεις, τις καταλήψεις σπιτιών από χιλιάδες άστεγους και τις μάχες για την υπεράσπιση τους, διαδέχτηκαν οι μάχες στο Κοινοδούλιο από τους φολκλόρ κοινότυποις δεξιάτημένους Πράσινους, που αναδείχτηκαν απ' αυτούς τους αγώ-

Η ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΟΥΚΛΑ

νες και οι καταγγελίες και αποκηρύξεις των δύον συνέχιζαν να μάχονται στους δρόμους. Απόδειξαν ότι ακόμη και αυτός ο ρετουσαρισμένος επαναστατισμός και η ρεφορμοποιητική τάση πούχε για προμεταπίδα το «αλλάχτε κι όχι ανατρέψτε» και που τα τελευταία χρόνια εξαπλώθηκε λίγο-λίγο σ' όλη την Ευρώπη δεν έχει όλη κατάληξη απ' αυτή της, σε τελική φάση, στήριξης των εξουσιοδοτικών δομών. Άλλα αν οι Γερμανοί Οικολόγοι-Πράσινοι δημιουργήθηκαν από τις ιδιαιτερότητες της Γερμανικής κοινωνικοπολιτικής ζωής (έλλειψη δυναμικής αριστεράς και ύπαρξη μαζικών κοινωνικών κινημάτων) οι Ελλήνες οικολόγοι εναλλακτικοί δεν ήταν παρά αποτέλεσμα κατ' αρχήν της αίγλης των αυξημένων εκλογικών ποσοστών των αντίστοιχων Ευρωπαίων οικολόγων και της ολοσχερούς αποτυχίας μας σειράς αριστεροποιητικών ομάδων σεχταριστικών. Τα μέλη τους, δύσαντας, λόγω σταλινικών, μασικών, τροποκιστικών και λοιπών μαρξιστικών -ιστών, που πρωταρχικό τους εχθρό είχαν τους «προδότες» παραδοσιακούς αριστεροποιητικούς σχηματισμούς, αλλά κατέχοντας διαπαιδαγωγούνταν να μισούν θανάσιμα τις αναρχικές αντιεξουσιαστικές ιδέες, ούτε στις παραδοσιακές αριστερές οργανώσεις μπορούσαν να ενταχθούν, ούτε τις αναρχικές αντιεξουσιαστικές ιδέες να χωνέψουν. Αυτοί λοιπόν, μαζί με ολίγους ανήκοντες στο κίνημα της ευρύτερης αμφισθήτης και αντιεξουσιαστικής (λόγω δέδωμα του νεαρού της ηλικίας, της φοιτητικής ιδιότητας και των κοινωνικών καταβολών τους τέτοιου είδους ακραίες συμπεριφορές και απόψεις είναι επιτρεπτές) που επανήθηκαν στην ολίγον κατόλιγον αποκαταστημένη κοινωνική τάξη δημιουργήσαν τις εναλλακτικές και οικολογικές λίστες, τα σήματα με τα εξεγερμένα ραδικικαία και τα απλολακά και αφαιρετικά συνθήματα «είμαι οικολόγος, αγαπώ τα φυτά».

Ο ΤΥΠΟΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΛΟΓΩΝ

Στην Ελλάδα που οι εξελίξεις -πολλές τουλάχιστον δημιουργούνται ή επιταχύνονται από τον τύπο, δεθανόντας να παραβλέψουμε τη συμβολή του στη δημιουργία αυτής της Οικολογικής-Εναλλακτικής εκλογικής κίνησης.

Τα τελευταία χρόνια οι εκλογικές επιτυχίες των ευρωπαίων οικολόγων είδαν τις πιο εκτεταμένες παρουσίασεις στις σελίδες των ελληνικών εφημερίδων, όπως και των αντίστοιχων ευρωπαϊκών, σε μια προσπάθεια εντυπωσιασμού και δημιουργίας ευνοικού κλίματος. Η έκρηκη κοινωνικής βίας πανευρωπακά στην δεκαετία του '80 από μεγάλα τιμήματα της νεολαίας και η εντεινόμενη ένοπλη δραστηριότητα με αφετηρίες ζητημάτων ζωής, περιβάλλοντος, δικαιώματα κοινωνικών στρωμάτων (φυλακισμένων, ομοφυλόφιλων, γυναικών) δημιουργήσαν καταρχήν ανησυχίες στους εξουσιοδοτικούς κύκλους. Οι πρώτες εναλλακτικές λύσεις άρχισαν να εξαπλώνονται και να παίρνουν δίαιτες μορφές με καταλήψεις, δημιουργίες κοινοτήτων κλπ. Απογοητευμένοι αριστεριστές και τυχοδιώκτες πολιτικάτηδες απομεινάρια του '68 στράφηκαν στη δημιουργία κατ' αρχήν ενός τέτοιου είδους αποιδεολογικοποιημένου κινήματος όπως αυτό των πράσινων που διαδηματικά μετατράπηκε όπως είπαμε σε κοινοδουλευτικό κόμιστα πολυυπλλεκτικό. Σ' αυτό το τιμήμα της πολιτικής, η εξουσία διαισθάνθηκε τη λύση για τον πονοκέφαλο της άτακτης νεολαίας και το επιβοήθησε μ' όλες τις δυνάμεις. Στην Ελλάδα δέλποντας την επιτυχία αυτή του αφομοιωτικού εγχειρήματος άρχισε σταδιακά η προώθηση του περιβαλλοντολογισμού και των εκπροσώπων του. Οι προσπάθειες, μέχρις ορισμένου σημείου εναγγούνες, να δώσουν ζωή και να ενισχύουν ασήμαντα και μάλλον γραφειοκρατικά σχήματα, όπως αυτά των οικολογών εναλλακτικών με περιοστέρες διεθνείς σχέσεις και επαφές με Ευρωπαϊκούς πράσινους και «σούβαρό» ενδιαφέροντα για τη διάσωση της ελληνικής αρχούδας, της φώκιας, της χελώνας καρέτας- καρέτας και για την καταχύψωση της ήδη καταχυμένης και θερμασμένης στην EOK εναλλακτικής θητείας, παρά σγουνιστικές κινητοποιήσεις που ήταν σε αδυναμία να οργανώσουν και να πραγματοποιήσουν. Ετοιμάζονται στις ημερήσιες εφημερίδες από τις αντιστοιχίες στην εμβέλεια, την ποιότητα και τον οποιοδήποτε ρόλο τους στην κοινωνική ζωή.

Στην Ελλάδα ο οικολογικός σγώνας, όπως και ότι είχε να κάνει με τις διαφορετικές πτυχές της κοινωνικής ζωής συνιστικά διεξήχθηκε χωρίς την παραμονή

συμβολή των ανύπαρκτων μέχρι τελευταία οικολογικών σημάτων. Αυτόνομες πρωτοβουλίες πολιτών ανέλαβαν και προώθησαν αντιστάσεις οικολ

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Το ότι τα κόμματα της ελληνικής κοινωνίας μετά από χρόνια συγκρούσεων και αγεφύρωτων διαφορών έφθασαν σήμερα στο να επιχειρούν να συνεργασθούν έστια ακόμη δειλά εξ αιτίας της φορτισμένης συγκυρίας, αλλά με προοπτικές όμως για το αύριο άκρως ευνοϊκές, δείχνει με τον πιο ενδεικτικό τρόπο τις διεργασίες που επιτελούνται μέσα στους χώρους της πολιτικής εξουσίας και των οργάνων της και συνακόλουθα μέσα στο ίδιο καθ'εαυτό το σύστημα και τους μηχανισμούς του.

Από παλιά όπως είναι γνωστό η πολιτική εξουσία του συστήματος είχε μια σαφή ιδεολογική φυσιογνωμία που την έκφραζαν και την ασκούσαν μόνο τα κόμματα της κυριαρχητικής τάξης του. Με τους αγώνες των εκμεταλλευμένων στην συνέχεια, που κατόρθωσαν να συμμετάσχουν στους αστικούς πολιτικούς θεσμούς κορυφαίος των οποίων ήταν και είναι το κοινοβούλιο, η πολιτική εξουσία ουσιαστικά άλλαξε μορφή και εκφράστηκε σε κυβερνητικό και αντιπολιτευτικό επίπεδο μέσα από τα κόμματα που εκπροσωπούσαν πιά όλο το φάσμα των κοινωνικών και πολιτικών ιδεολογιών του συστήματος, αλλά και των αντιθετών σε αυτό. Αυτή η πορεία της πολιτικής εξουσίας ήταν σιγούρα μια πράξη επιβίωσης για το σύστημα, μια παραχώρηση που του εδώσε όμως την δυνατότητα να εξυπερέψει τελειωτικά τους κοινωνικούς αγώνες μετατρέποντάς τους σε πολιτικούς, πάντα θέβαια μέσα στα πλαίσια των δικών του όρων και ορίων.

Με την κρίση του συστήματος από την άλλη πλευρά, κρίση περιοστέρο στο οικονομικό πεδίο του εξαιτίας και των εσωτερικών του αντιφάσεων που πολώθηκαν και από τους αγώνες των εκμεταλλευμένων, επήλθε ένας μετασχηματισμός ειδικότερα στις πολιτικές και οικονομικές του εκφράσεις. Γενικά απόκτησε μια μορφή περιοστέρο αποβεκτή κοινωνικά, υποχώρησαν οι διαχωριστικές γραμμές, τα ταξικά μέτωπα, και οι αντιθέσεις εκμεταλλευτών-εκμεταλλευμένων έγιναν δυσόπτες και δύσκολα εντοπίσμενες. Ήταν η εκμετάλλευση απόκτησε μια ισότητα και οι μηχανισμοί του συστήματος, το κράτος ειδικότερα

κατέλαβε τα πάντα. Σαν συνέπεια όλων αυτών ήταν οι κρίσεις του συστήματος να γίνουν και κρίσεις της κοινωνίας, το κόστος των οποίων το επωμίζονταν όλοι, με αποτέλεσμα οι εκμεταλλευτές να γίνονται οι διαχειριστές του και οι διαχειριστές το αντίστροφο, εκτοπίζοντας τους παραδοσιακούς εκπροσώπους της εκμετάλλευσης. Και μέσα σε όλες αυτές τις διεργασίες που αποδημούσαν και αποζητούσαν φυσικά τις ευνοιότερες συνθήκες για την οικονομική εξουσία του κεφαλαίου η πολιτική εξουσία απόκτησε την νέα της μορφή. Τα κόμματα σαν διαμεσολαβητές συγκεκριμένων ταξικών συμφερόντων έχασαν τον προσανατολισμό τους όταν μέσα στο κοινωνικό σώμα άρχισαν να χάνονται οι παραδοσιακές διαστρωματώσεις και να επέρχεται μια ισότητα στην εκμετάλλευση. Αναγκάστηκαν έτσι να μεταμορφωθούν σε πολιουτελεκτικά σχήματα χωρίς ιδιαίτερο ταξικό χαρακτήρα διαμεσολαβητές απλά των ποσοτών που κατορθώναν να διασφαλίσουν με τις εκλογικές διαδικασίες και με προγράμματα καλύτερης διαχείρισης. Η μεταμόρφωση τους αυτή θα μπορούσαμε να πούμε πως ήταν μια σχέση αλληλεξυπηρέτησης προς την κυριαρχία παρά μια αναγκαιότητα που προερχόταν από την ομογενενοποίηση του κοινωνικού σώματος. Με τα κόμματα χωρίς ουσιαστικούς ανταγωνισμούς που να την αμφισθητούν, αλλά μόνο με ανταγωνισμούς για την ιδιοποίηση της διαχείρισης, η κυριαρχία κατόρθωσε να αποκτήσει την κοινωνική συναίνεση για την εξουσία της. Τα κόμματα χάνοντας την κοινωνική τους πρεκτική δηλαδή χάνοντας την οργανική τους σύνδεση με συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα που είχαν σχέση με τις κυριαρχες αντιθέσεις του συστήματος δηλαδή αυτές του κεφαλαίου - εργασίας και εξουσίας - αντιεξουσίας, αποχωρίστηκαν οργανικά από τις πραγματικές επιθυμίες και ανάγκες των ανθρώπων και προσχώρησαν στον πολιτικό χώρο που τους ένταξε το σύστημα.

Είτε η διακυβέρνηση του συστήματος δια μέσου της συνεργασίας κομμάτων με διαφορετικές ιδεολογικές και ιστορικές πορείες, με διαφορετι-

κούς ρόλους και διαμεσολαβήσεις επιβεβαιώσαν τους παραπάνω ισχυρισμούς. Οι εδώ και αρκετά χρόνια επιχειρούμενες συνεργασίες των αντιθέτων μόνο κατέπιστησε ιδεολογικών και πολιτικών χώρων στο όνομα μάς καλύτερης διαχείρισης του συστήματος, είναι το γεγονός που επιβεβαιώνει τον ρόλο των κομμάτων στην πολιτική εξουσία της κυριαρχίας. Η μόνη κυριαρχητική ιδεολογία του συστήματος είναι αυτή της διατήρησης και της εξασφάλισης της υπαρξής της εξουσίας, γεγονός που επιτυγχάνεται μέσα από την σύνθεση των ποικίλων εξουσιοποιητικών ιδεολογιών που εκφράζουν τα κόμματα της κοινωνίας του. Και επειδή ανίκανα αυτά τα τελευταία να εκφράσουν οπιδήποτε άλλο παρά μόνο με λογιστικό τρόπο τις καταναλωτικές και συντεχνιακές ανάγκες κάποιου κομματιού της κοινωνίας, αναγκάζονται να προσθέσουν στο σύστημα μαζί με όλα τα άλλα και την ιδεολογική του εικόνα. Ετοι με την ιδιοποίηση από μέρους αυτού του τελευταίου όλων των εξουσιοποιητικών ιδεολογιών κατορθώνει να επιτύχει συν τοις άλλοις την ιδεολογική συναίνεση, μια καθολική δηλ. κοινωνική πημόρφωση απαραίτητη για την χειραγώηση των πολιτών.

Είτε η αυτονομία της πολιτικής, η ουσιαστική δηλαδή απομάκρυνση της από την κοινωνία επιτυγχάνεται με όρους που ικανοποιούν και την κυριαρχία και τα κόμματα. Η πολιτική εξουσία σαν έκφραση του συστήματος παραμένει κοινωνική μέσα από την πολιτική ιδεολογική της εικόνα και αυτοδύναμη συγχρόνως σαν η υπεράνω όλων έκφραση των ομοιόμορφων διαχειριστικών αναγκών του. Τα κόμματα από την άλλη, μέσα από την απουσία ενός ουσιαστικού πολιτικού λόγου υποχωρούν στον μόνο χώρο που δίνει κύρος στην υπαρξή τους, τον χώρο της πολιτικής εξουσίας του συστήματος, που τον περιχαρακώνουν, τον αυτονομούν, του δίνουν την εικόνα εκείνης της αληθινής αναλήψεις για να μπορούν να επιβιώσουν και αυτά σαν μια από τις πολλές εκφράσεις της εξουσίας. Το κοινό στοιχείο τους που είναι η εξουσία, ενώνεται με την εξουσία της κυριαρχίας, τόσο στον λόγο όσο και στην πράξη. Ο λόγος

τους γίνεται ο λόγος της κυριαρχίας και οι πράξεις τους, οι πράξεις της, που ενώνονται για να προσφέρουν την πλουραλιστική ιδεολογική και πολιτική εικόνα στο σύστημα. Το επιτυγχάνουν αυτό βέβαια, αλλά συγχρόνως οριοδογούν την αποτυχία του ιδεολογικού τους λόγου, την αποτυχία της εξουσίας τους να αντιταχθεί στην εξουσία του συστήματος. Και στον ελληνικό χώρο οι τρέχουσες εξελίξεις όπως σπρειώσαμε στην αρχή του κειμένου δικαίωσαν τον ρόλο που τους έδωσε η κυριαρχία. Αφομοίωντας τις κοινωνικές αντιδράσεις, εγναν κόμματα συλλογής ευκαιριακών επιθυμιών, ευκαιριακών και συντεχνιακών συμφερόντων που ιδιοποιούν κομμάτια της παθητικοποιημένης κοινωνίας μας στην προσπάθεια τους να καταλάβουν την πολιτική εξουσία του συστήματος για να ηγεμονεύσουν στην άσκηση της. Το αποτέλεσμα ήταν να γίνουν οι φορείς της πολιτικής εικόνας της κυριαρχίας και του κράτους ειδικότερα, δίνοντας σ' αυτό το τελευταίο την δυνατότητα, (δια μέσου της παθητικοποίησης των οπαδών τους) να ξεπερνά ανενόχλητο τις συνέπειες της αυθαιρεσίας της εξουσίας του.

Η ελληνική κοινωνία, άσχετα τελικά από τις κυριαρχες αντιθέσεις της, έχει μεταμορφωθεί σε μια όφιμη μετα-καπιταλιστική κοινωνία, ομοιόμορφη, καταναλωτική, συντεχνιακή. Σε αυτήν την κοινωνία τα κόμματα αντέταξαν την πραγματική φυσιογνωμία τους αυτής της συν-διαχείρισης τόσο στο πολιτικό όσο και στο ιδεολογικό-κοινωνικό επίπεδο της κυριαρχίας. Είτε η αυτονομία σαν το αποτέλεσμα της ανικανότητας τους να αντιπαραβέσουν ικανό κοινωνικό λόγο στις ουσιαστικές ανάγκες και επιθυμίες της ελληνικής κοινωνίας είναι πιά φανερός. Μόνο ο χρόνος που σιγουρά θα είναι πολύ σύντομος θα δείξει με σαφήνεια το συγκεκριμένο ρόλο που αυτά θα κατέχουν σε μια ελληνική κοινωνία καθολικά κυριαρχούμενη από τα ενοποιημένα ντόπια και ξένα συμφέροντα του κεφαλαίου και της εξουσίας.

10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1989

από σελ. 5

εμφορεύται από τις ίδιες κοινωνικές αξίες με τους αντίστοιχους δεξιούς, αριστερούς, κεντρώους, σοσιαλιστές ψηφοφόρους.

Ο Ελληνικός ψηφοφόρος των οικολόγων μπορεί να ανήκει σ' οποιαδήποτε από τις παραπάνω κατηγορίες δηλ. δεξιός, αριστερός κλπ. που ενώ για την ελληνική δουλή ψηφίζει ότι του πάει καλύτερα, στην Ευρωβουλή φυτεύει οικολόγο. Αυτή είναι στις Βρυξέλλες και δεν τον αφορά άμεσα (έτσι τουλάχιστον νομίζει). Και είναι πολύ IN στο πνεύμα των καιρών κι ας έχει σταυρώσει τον ταυραλάτον της ΟΚΠΑΝ (25000 βλήτα τον ψηφίσαν). Άλλωστε γιατί να μπορεί να τον διακρίνει από τον οικολόγο εναλλακτικό των δημόσιων σχέσεων. Από το πρόγραμμά τους, που δεν έχουν γιατί, τι χρειάζεται, αφού έχουν οι Ευρωπαίοι συνάδελφοι τους, όπως είπαν σε μετεκλογική συγκέντρωση τους (και όχι θάλλαζε τίποτα). Εδώ διακρίνουμε καθαρότατα αυτό πού πάμε στην α

Μια Επαναστατική

-Το κείμενο που ακολουθεί αποτελείται από δύο σημειώσεις που γράφτηκαν με αφορμή την απόδραση των 7 κρατουμένων από τις φυλακές Νεάπολης και τ' ακολουθούμενα αυτήν επεισόδια.

Σημείωση 1η:

Τρομοκρατία, χαφιεδισμός, ατομισμός - συνέπεια: ανημποριά, υποδούλωση, εβαθλίωση. Χαρακτηρισμοί και έννοιες γνωστά διατυπωμένες σαν κυρίαρχες συνθήκες ζωής και αξίες που διέπουν και διακρίνουν τις μορφές διαβίωσης του ατόμου και δομούν το απρόσωπο αυτής της περιπαθούς ζωής του. Συνθήκες και αξίες αποδεκτές απόλους, υπερταξικές, που αυτή ή α πριορι αποδοχή δηλώνει πως κανείς δεν είναι άμοιρος των ευθυνών του, της κατάντιας του, πως κανείς δεν είναι άμοιρος της εκφασιστοποίησής του. Μια κοινωνία καταγάλουσα σ' αυτό της το περιεχόμενο, ίμασμένη και καταξειτισμένη, εκδικήτρια και δολοφονική, μας έδειξε και πάλι την απαράμιλη «φροντίδα» που φανερώνει σ' αυτούς που την αρνούνται. Άλλος ένας «υναστόρος» λαού και εξουσίας, άλλη μια ευλογημένη συμμαχία στο όνομα της κάθαρος και της εφαρμογής του νόμου.

ΑΛΛΗΛΕΙΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΜΠΟΝΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΑΖΙ

Στα τέλη Ιουλίου ή αρχές Σεπτεμβρίου θα γίνει η δίκη των αναρχικών συντρόφων Αλφρέντο Μπονάνο και Γκιουζέπε Στάζι, στην Ιταλία.

Συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια απαλλοτρίωσης κοσμηματοπωλείου στην Μπέργκαμο, στις 2 Φεβρουαρίου και κρατούνται στη φυλακή.

Στη δικογραφία που έχει συγκροτηθεί εις βάρος τους, από τον εισαγγελέα Μαφέρι και τις διωκτικές Ιταλικές αρχές, εκτός της υπόθεσης του κοσμηματοπωλείου, περιλαμβάνεται σωρεία ληστειών που έχουν γίνει στο παρελθόν στην περιοχή και παραμένουν ανεξιχνίαστες. (Σε μια απ' αυτές ο κοσμηματοπώλης βρέθηκε νεκρός).

Η επέκταση του κατηγορητήριου, πέραν της συγκεκριμένης ενέργειας για την οποία συνελήφθησαν, αποτελεί καθαρή μεθόδευση του Κράτους και έχει σκοπό να διώξει τους 2 αναρχικούς αγωνιστές για την πλούσια κοινωνική, πολιτική και εκδοτική δράση τους, μέσω της οποίας αμφισβήτησαν και αντιστάθηκαν στο εκμεταλλευτικό καθεστώς και στους αστικούς νόμους.

Δεν είναι η πρώτη φορά, που η ταξική δικαιοσύνη προσπάθησε να φορτώσει στον Μπονάνο και σε άλλους συντρόφους αναρχικούς, κατηγορίες αποδειγμένα αστήρικτες και κατασκευασμένες.

Αυτή άλλωστε, είναι διεθνώς πάγια τακτική του καθεστώτος κυριαρχίας και των δυνάμεων καταστολής, για να αποδειλογικοποιήσουν και ποινικοποιήσουν οποιαδήποτε επαναστατική πολιτική δράση και να απομονώσουν τους αγωνιστές από το κοινωνικό ταξικό κίνημα.

Ιδιαίτερα αυτή την περίοδο, ο καπιταλισμός έχει έντονα δραστηριοποιηθεί, βάζοντας σε λειτουργία όλους τους τρομο-κρατικούς μηχανισμούς, χρησιμοποιώντας ανεπτυγμένη τεχνολογία και κλείνοντας διακρατικές συμφωνίες (TREVI) κ.λπ., με σκοπό να τσακίσει κάθε δραστηριότητα που βάζει σε κίνδυνο τα συμφέροντά του και θέτει υπό αμφισβήτηση το Κυρίαρχο «Δίκαιο».

Αυτό το «Δίκαιο» δεν μπορεί παρά να εκφράζει την κυριαρχη βούληση της εκμεταλλεύτριας τάξης και να είναι αξεχώριστο από την ταξική εκμεταλλευτική δομή της κοινωνίας. Για τα καταπιέζομενα στρώματα του πληθυσμού, η δομή αυτή είναι απάνθρωπη, άδικη. Η «νομιμότητα» γίνεται υποταγή στην εκμετάλλευση. Η «παρανομία» αντίδραση στην αδικία της κυριαρχης τάξης.

Αυτό το «Δίκαιο» αμφισβήτησαν οι αγωνιστές Μπονάνο και Στάζι, όταν κατά τη διδικασία της ανάκρισης υποστήριξαν την πράξη της απαλλοτρίωσης και δήλωσαν ότι σαν αναρχικοί «θεωρούν δίκαιη την έννοια της αναδιανομής των αγαθών, μέσα σε μια κοινωνία, στην οποία υπάρχει η κοινωνικο-οικονομική ανισότητα».

Αυτό το «Δίκαιο» αμφισβήτησαν οι προλετάριοι του Ζου κόσμου, της Αργεντινής, της Αλγερίας, της Βενεζουέλας, της Κίνας, της Παλαιστίνης.

Η ενέργεια των Ιταλών συντρόφων δεν μπορεί παρά να αποτελεί ένα ακόμα τρόπο εκφραστής της επαναστατικής ανατρεπτικής θεωρίας τους, που αντιτίθεται στο απάνθρωπο ληστρικό σύστημα της καθημερινής εκμετάλλευσης και αδικίας.

Λευτεριά στους Αλφρέντο Μπονάνο, Γκιουζέπε Στάζι και σ' όλους εκείνους που σαπίζουν σε κελιά φυλακών, γιατί τόλμησαν να πάρουν πίσω μερικά από αυτά που τους ανήκουν.

Για έναν κόσμο χωρίς Φυλακές, Τράπεζες, Πολυεθνικές, Στρατούς, Τεχνοκράτες, Κοσμηματοπωλεία και Παθητικούς Θεατές.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΛΛΗΛΕΙΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΜΠΟΝΑΝΟ και ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΣΤΑΖΙ

Επιτροπή Αναρχικών για τη συμπαράσταση στους Μπονάνο και Στάζι

Πράξη.

Σημείωση 2η:

-Θεμιτός ανταγωνισμός- λοιπόν ανάμεσα στους πάνοπλους αντιτρομακράτες κυνηγούς κεφαλών και στους απλούς χωριάτες για την καταδίωξη των επικίνδυνων δραπετών που είχαν το θράσος να απαιτήσουν την ελευθερία τους. Ένας -Θεμιτός ανταγωνισμός- που τοις φορές τον είδαμε να σχηματίζεται ανάμεσα στους ευαισθητοποιημένους πολίτες και τις μονάδες των MAT για τον ξυλοδαρμό Αναρχικών, ανάμεσα στους περαστικούς, τους αργόσχολους καφενέδιους και τους «ζητάδες» για την σύλληψη κάποιου από τους κλεφτρονιούς, ανάμεσα στους ασφαλίτες και τους έντρουμους οικογενειάρχες για το σταμάτημα του περιπολικού που μετέφερε τον εποικοδόμο Πρέκα.

Ο «κυρίαρχος λαός» γνωρίζει τους εχθρούς του και τους βλέπει στο κουφάρι του δραπέτη Βασιλακάκη.

Αυτή η κοινωνία συνειδητά ακονίζει τον απανθρωπισμό της. Συνειδητά διαφύλασσει με θρησκευτική ευλάβεια την εκμετάλλευση και τον ραγιαδισμό σαν πατροπαράδοτα έθιμα της. Αυτή λοιπόν την κοινωνική διάρθρωση που δεν είναι τίποτε άλλο από αλοκωρική κοινωνική εξάρθρωση δεν μπορεί να ελπίζει σε τίποτα εκτός από μια γρήγορα προχωρημένη σήψη.

Tον Ιούνη πραγματοποιήθηκε ίσως η πιο εξεργεστική συνειδητή πράξη που εκδηλώθηκε ποτέ στις ελληνικές φυλακές. Οι δραπέτες της Νεάπολης έζερασαν, αρνήθηκαν τον ρόλο του ιδρυματοποιημένου παραβάτη του νόμου και έδωσαν την δική τους λύση. Μια ένοπλη απόδραση κρατουμένων, μια πράξη που χαρακτηρίζεται πέρα για πέρα από ένα καθολικό περιεχόμενο άρνησης. Της άρνησης του εγκλεισμού, της απόδειξης, της αποζένωσης, της αποκτήνωσης. Μόνο αυτοί που υπερασπίζονται την αξιοπρεπεία τους που αντιστέκονται και παλεύουν την εκμετάλλευση τους, έχουν δικαίωμα στην ελευθερία.

Καταλαβαίνουμε την διάσταση αυτής της πράξης και συνάμα την δυσκολία που εμπειριέχεται στο πάροιτο και μόνο αυτής της απόφασης αν θυ-

μηθούμε μαρτυρίες κρατουμένων για τις συνθήκες κράτησης και τους «άγραφους» κανόνες που καθορίζουν την λειτουργία των φυλακών. Κανόνες που αντικατροπτίζονται «φυσικά-απ' αυτούς που διέπουν την λειτουργία αυτής της κοινωνίας. Ψυχοφάρμακα και πρέζα η προβαλλόμενη λύση της «ψυχής», απομόνωση, ψυχιατρείο για τους απειθαρχους, ρουφιανιά για τον έλεγχο της «υπηρεσίας». συνθήκες απόλυτες που ελάχιστα περιθώρια αμφισβήτησης αφήνουν. Πώς αλλοιώς σ' ένα τέτοιο χώρο θα μπορούσε να εκφραστεί μια γνήσια πράξη ελευθερίας; Εξόπιστη των φρουρών, των φυλάκων, απόδραση. Μήπως αν μεταφερθεί στην ουσία της αυτή η πράξη, στη διάσταση των σχέσεων αυτής της κοινωνίας, δεν θα ήταν μια υπέρτατη επαναστατική πράξη, μια πράξη ελευθερίας; Ποιές εν τέλει είναι ουσιαστικά οι επαναστατικές πράξεις σ' αυτή τη γενικευμένη φυλακή υψηστης αθλιότητας;

ΡΑΟΥΛ ΣΕΝΤΙΚ: Ο θάνατος ενός επαναστάτη

Στις 27.4.89 πέθανε ο Ραούλ Σεντίκ, ιστορικός ηγέτης του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος των Τουπαράρος.

Ενα βιογραφικό σημείωμα του ηγέτη του κινήματος αυτού, θάπετε να περιλαμβάνει τα 13 χρόνια που πέρασε θαυμένος μέσα στη φυλακή, τους πρώτους - από το 1956 - αγώνες του σταν κακίνος, φοιτητής ακόμα της Νομικής, έτρεχε από φυτεία σε φυτεία για να οργανώσει συνδικαλιστικά τους εργαζόμενους στις φυτείες ζαχαροκάλαμου, τους αγώνες του μέσα από τα συνδικάτα αυτά για την εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας (8ωρο, αποζημιώσεις ύστερα από απολύτεις κ.λ.π.) και την παράλληλη ανύψωση του επιπέδου συνειδήσης των εργατών. Θάπετε επίσης να περιλαμβάνει τους αγώνες του ενάντια στον κίτρινο (υποταγμένο στην εργοδοσία) συνδικαλισμό και ενάντια στη διάσπαση του εργατικού κινήματος, για χάρη μίας γραμμής ενιαίας δυναμικής συνδικαλιστικής δράσης που κατατίθηκε με την ίδρυση της Εθνικής Συνέλε

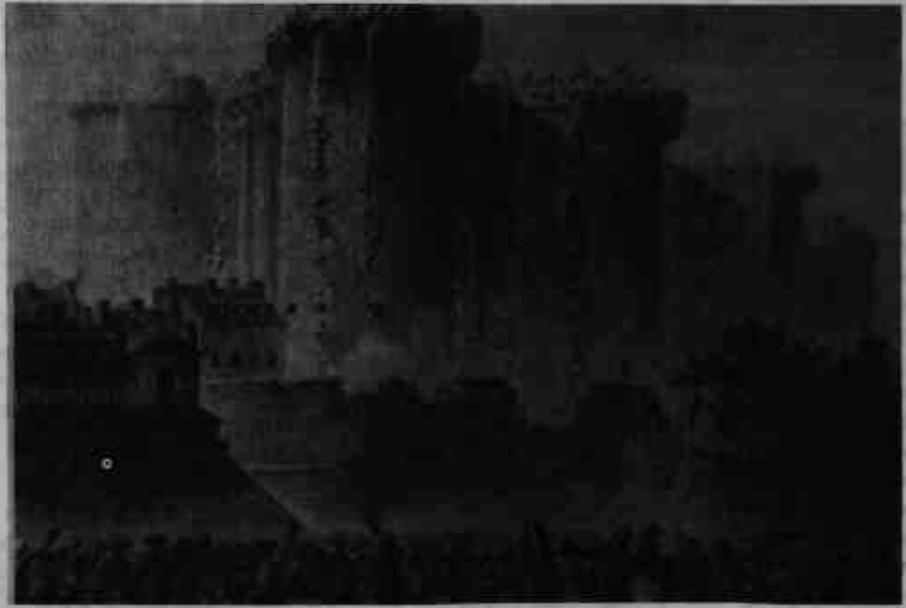
ΑΜΕΣΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟ- ΜΕΝΗ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Είναι πλέον φανερό ότι η ελληνική κοινωνία έχει αποφασίσει να κερδίσει το στοίχημα του εκσυγχρονισμού της, ένα στοίχημα καθοριστικά επίκαιρο ήδη από την δεκαετία του 50 και μια απόφαση πράγματι ιστορική, εφόσον σ' αυτήν αναγνωρίζεται η κεντρική στρατηγική του ηγεμονικού συνασπισμού εξουσίας στη παρούσα φάση - δηλ. η οικονομικοπολιτική ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ της κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφαλαίου. Ο ελληνικός αυτισμός οργανώνει μεθοδικά τη δική του περεπτρόικα, δίνοντας έμφαση προς το παρόν στο πεδίο των πολιτικών θεσμών και σχέσεων. Και είναι μια έμφαση εύλογη με δεδομένα ότι και η ίδια η ελληνική κοινωνία, από το 1833 και πέρα, λαμβάνει υπόσταση κοινωνικοταξικά διαμέσου των κρατικο-πολιτικών μεσολαβήσεων και οι πιέσεις της σημερινής πραγματικότητας άθινον προς μια ριζική αναπροσαρμογή των συντελεστών και δομήσεων του πολιτικού συστήματος της Κυριαρχίας. Η «πρόκληση» της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης, της τεχνολογικοκεντρικής αναδόμησης των διαδικασιών συσσώρευσης και της πραγματικής και πλήρους παγκοσμιοποίησης της πολυανταγωνιστικής ιδιωτικοκαπιταλιστικής οικονομίας: ε-

πιθάλλει στην Ελληνική άρχουσα τάξη τον πολιτικό αναπροσδιορισμό της, δηλ. την γενική διαφοροποίηση των πολιτικών της σχέσεων με την κοινωνία, προς την κατεύθυνση ενός στάτους θεμελιωμένου στην ΥΠΕΡ-ΕΝΙΣΧΥΣΗ των θεσμών του Κοινοβουλευτισμού καθώς και στην διαχειριστική και αξιολογική ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας. Αυτή είναι και η κύρια σημασία που αποδίδεται στην έννοια ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ: ένα καθολικά αποδεκτό «δημοκρατικό» θεσμικό πλαίσιο, εντός του οποίου θα συντάσσονται-διεκπεραιώνονται-εξαντλούνται οι ταξικά αποσηματισμένες ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ και διαμέσου του οποίου θα συντελείται και θα επικαθορίζεται διαρκώς η κυριαρχική αυτονόμηση της διαχωρισμένης-εξουσιαστικής Πολιτικής σε σχέση με τη κοινωνία. Πέρα από τους αλαλαγμούς των αλληλοεξεφελιζόμενων λαοπλάνων, πέρα από τη ρακένδυτη μυθολογία της «κάθαρσης», πέρα από την αφόρητη μιζέρια των Ευρωπαιοκεντρικών νεο-Μεγαλοδεσποτισμών: είναι η δυναμική αυτού του προτεάς που καθορίζει στον μεγαλύτερο βαθμό τις πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα σήμερα-πριν, κατά και μετά τις γενικές εκλογές του Ιουνίου.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΣΥΜΒΙ(Β)ΑΣΜΟΙ

Το ΚΥΡΙΑΡΧΟ χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου είναι, αναφίβολα, η συνεργασία σε κυβερνητικό επίπεδο μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς. Και είναι σπουδαιότατο γεγονός, όχι γιατί συνιστά ύψιστη τάχα ιστορικο-πολιτική ιεροσυλία που.. κάνει τα κόκαλα του Βελουχιώτη να τρίζουν (!! όπως διατείνεται η λαϊκιστική κομμουνιστοφιλική παρέλθοντολαγεία της Αυριανής) αύτες γιατί αποτελεί καίρια τομή στο θέμα της λεγόμενης «εθνικής συμφιλίωσης» (όπως κηρύσσει η ΠΡΩΤΗ, μετατρέποντας έτσι τη ταξική πάλη σε περιστασιακό και υποβαθμισμένο.. εθνικό σπόρο), αλλά γιατί ΕΔΩ εντοπίζεται βασικά η ΚΥΡΙΑ πολιτική εξέλιξη, αναφορικά με τη κλιμάκωση-εντατικοποίηση των συναντικών μεθοδεύσεων. Η «εποχή της Μεταπολίτευσης», δηλ., η συστηματική καθεστωτική προσπάθεια για γενική επανατοποθέτηση του κρίσιμου ζητήματος της «ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ» με όρους κοινοβουλευτικής ολοκλήρωσης, φτάνει τώρα σε ένα κομβικό σημείο της δυναμικής της με πρωτοβουλία των ήττημένων του Εμφύλιου. Αν στη δεκαετία του 40 η έκπτωτη και εξόριστη πλουτοκρατία, επανίδρυσε τον οριοθετημένο εκμεταλλευτικό χώρο της με την καθοριστική μεσολάθρη ποικίλων μορφών στρατιωτικής και παραστρατιωτικής διάσης, σήμερα οργανώνει την ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ της με την καθοριστική μεσολάθρη των τότε εχθρών και δυμάτων της. Η άρση των «παραδοσιακών» ανταγωνισμών-που τίποτα δεν εγγύαται την μη απόλεια του ελέγχου τους και την συνακόλουθη αποδέσμευση μιας εκρηκτικής κοινωνικής δυναμικής (τα Ιουλιανά του '65 είναι μια αριστη από-

του βούρκου με την «κοινοβουλευτική ενδικίωση» μιας εκπορευεμένης Αριστεράς που αναγνωρίζει τον έσχατο λόγο της υπαρξής της στην θεοροθετούμενη ιδιότητα της ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΑΤΕΡΙΤΣΑΣ του ενισχυόμενου Κοινοβουλευτισμού. Οι κρισιακές συνθήκες που αναπτύχθηκαν με τις διαταραχές του καθυστερημένου παραγωγικού μοντέλου, οι ηθικές και πολιτικές φθορές της σχετικά αυτονομημένης ΠΑΣΟΚυκής σοσιαλδημοκρατίας, η ακόμα ισχύουσα αναδομοστιά και αφεργγυότητα της Δεξιάς, οι γενικές πολιτικές προτεραιότητες ανασυγκρότησης στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης, η μείωση της ιδεολογικής εμβέλειας του συστήματος λόγω των «σκανδάλων» καθόρισαν ένα -κενό εξουσίας- στο επίπεδο του κοινωνικοτοπικού ελέγχου που αντικειμενικά ενέχει τον κίνδυνο ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΛΟΝΙΕΜΟΥ της Κρατικής γηρονίας. Την ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ της αναπτυξής νέων ιδεολογικών και πολιτικών μεσολαβήσεων, που θα ανανέωνται την απολεσματικότητα της κοινωνικής χειραγώγησης, εκπληρώνει η ΠΛΗΡΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ των Αριστερών πρεσβιών και ο αναπροσδιορισμός του πατερναλιστικού ρόλου τους σε όλο το

φάσμα σχέσεων με το εργατικό και κοινωνικό κίνημα. Αυτός ο αναπροσδιορισμός σημασιολογείται από τον Κύρκο - τον «επιστήμονα» του ραφινάτου οπορτουνισμού, έτοι: -Για μας όπως καταλαβαίνετε προέχει η πηγή και το αύριο της Ελλάδας-. Μα και βέβαια καταλαβαίνουμε: ΓΙΑ ΣΑΣ (για όλο το θλιβερό οκυλόποιο των γραφειοκρατών επιθητώρων της εργατικής τάξης και διακεκριμένων πυροσβεστών κάθε αυτόνομης εξεργατικής κοινωνικής εκδήλωσης) ΠΡΟΕΧΕΙ (τα υπόλοιπα π.χ. το καθεστώς της μισθωτής σκλαβίας και ο κρατικός δεσποτισμός, είναι... δευτερεύουσες και μοριακές συνθήκες Η ΤΙΜΗ (ο εξαγγιεύομένος διαμέσου μιας εκλεκτικής και κοντρολαρισμένης «κάθαρσης») και ΤΟ ΑΥΡΙΟ (η συμμετοχή σε μια δοριζόμενη Ευρωπαϊκή Κοινότητα πολυεθνικών εταιρειών και διαθνικού και τεχνολογικοποιημένου Κρατικού ελέγχου με σταθερή αφετηρία μια εκσυγχρονισμένη κοινοβουλευτική δικτατορία του Κράτους και του Κεφαλαίου) ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (μια αφηρημένης εθνικής ενότητας με τρισχιλιετή ιστορία, μπλήκα πεπρωμένα και.. καθόλου αντιπαλές τάξεις και απομφιλίωσης κοινωνικούς ανταγωνισμούς).

ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

Η διαπιστωμένη δεξιόστροφη πορεία της λεγόμενης «παραδοσιακής» Αριστεράς είναι μια συγκεκριμένη ειδική εκδήλωση γενικώτερων ανακατατάξεων και διαφοροποιητικών διεργασιών που στημείωνονται στον ευρύτερο χώρο της Αριστεράς. Ανακατατάξεις και διαφοροποιήσεις που συνέχονται από το ανιπέρβλητο δεδομένο μιας ΔΙΑΛΥΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ των κλασσικών αριστερών-κομμουνιστικών ιδεών και φορέων. Είναι τόσο κατάφωρη η θυελλώδης αυτοακύρωση των αριστερών-κομμουνιστικών μόνων- από την παλινόρθωση του ιδιωτικού καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ μέχρι την φυσιστικής νοστροπίας και τεχνητής αυτούμνιας της Κινέζικης γραφειοκρατείας- ωστε δεν υπάρχουν επίκοινα ιστορικά περιθώρια ούτε έχουν σωθεί αλχημιστικά ιδεολογήματα για να σκαριώνουν κάποια προσχήματα πα-

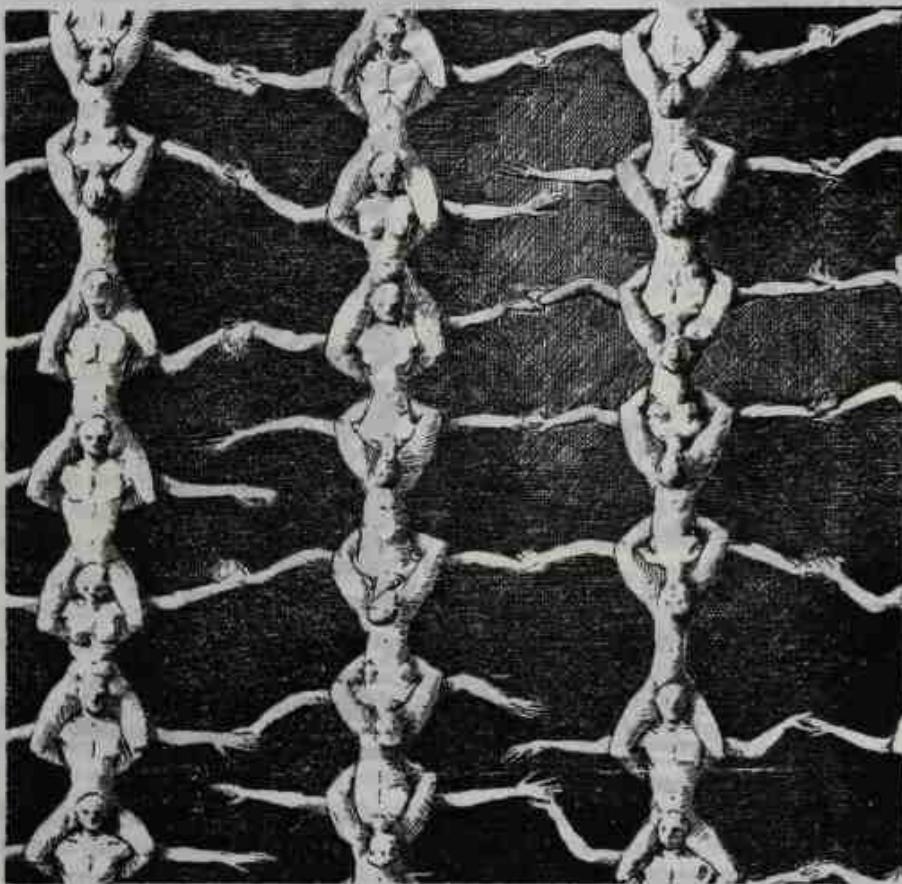
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΣΜΟΣ

ρουσίας και επιδίωσης. Παράλληλα, μέσα στο πλαίσιο της γοργής ανάπτυξης ενός ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΑΦΟΜΟΙΩΤΙΚΟΥ καπιταλισμού, και με δεδομένο ότι όλοι οι επαγγελμένοι την κομμουνιστική, γενικά, προοπτική έχουν εσωτερικεύσει πλήρως τις αξίες της εργαρικής και του συγκεντρωτισμού, τη νοοτροπία του ελέγχου και της συνδικαλιστικής διαχείρισης, τη λογική του κομματιστικού οργανωτισμού, και φατριασμού: το μέλλον τους συνδέεται, είτε με την αναδίπλωση στο ιδιωτικό, είτε με την διαφόρων ειδών αρμοίστη τους από το ρεφορματικό χωνευτήρι του Συνασπισμού, είτε με την διοικητική τους προς ένα αριστερό-εναλλακτισμό (ή και σκέτα εναλλακτισμό). Αυτό είναι άλλωστε και το «μήνυμα» από τις εκλογές του

από σελ. 8

Ιούνη, όπου τόσο η ΕΑΣ όσο και οι Οικολόγοι καταγράφανε μια σημαντική δύναμη - με δεδομένες τις ασφυκτικές ιδιαιτερότητες αυτών των εκλογών. Εναλλακτικά σχήματα με αντικοινοβουλευτική ρητορική και... εκλογικό ζήλο, βασισμένα στην απόσύνθεση των «παραδοσιακών ριζοσπαστικών-ισμών, με τα μάτια και τα αυτιά στραμμένα στον, συνενοχικό προς τα αφεντικά, διεθνή δίαστο των Πράσινων: έτοιμα και πρόθυμα να παρέμβουν στην όποια κοινωνική δυσφορία, καλύπτοντας τον κενό χώρο που αφήνει η... «απλο-επαναστατικοίστη» της «παραδοσιακής» Αριστεράς, δημιουργώντας μια οικτρή αυταπάτη «σύγχρονου ριζοσπαστισμού» με θεμελιακά χαρακτηριστικά-τον «ρεαλισμό» της οριακής κοινωνικής αντιπολίτευσης, την ενισχυτική συμπλήρωση των μαζικών ψευδαισθήσεων δημοκρατικότητας που μοντάρουν οι ιδεολογικοί μηχανισμοί της κυριαρχίας, την καταλυτική αποθιασιότητα των υπαρκτών ή εν δυνάμει εξεργεμένων, τον προσδιορισμό της φαιδρής «επαναστατικότητάς τους» στη βάση μιας ΘΕΣΜΟΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟ-

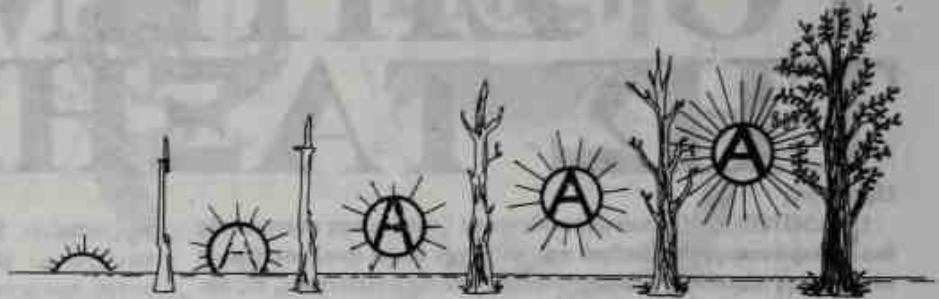
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ προβληματικής και πρακτικής. Και μόνη η συμμετοχή τους στην συγκεκριμένη ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΦΑΡΣΑ-ΑΠΑΤΗ (κομβικό σημείο στην διαδικασία πρωθητης των εκσυγχρονιστικών σχεδίων του συστήματος) συνιστά Α priori επεβεβαίωση του ειδικού ρόλου που καλούνται να αναλάβουν στον νέο καταμερισμό κοινωνικής αστυνόμευσης. Με επικέντρωση του λόγου τους στα αστικής έμπνευσης «δικαιώματα του πολίτη», με μια κοινωνική κριτική που μόνο παρεπιπόντως επικαλείται την ταξική σύγκρουση και την θεμελιακή πρωταρχικότητα της κρατικής βίας, με παροχέτευση της κοινωνικής δυναμικής σε αφομοιώσμες οικολογικές διαμαρτυρίες, με φλύαρες, απολίτικες και φιλολογιστικές φεμινιστικές -προτάσεις- - με όλη αυτή τη σύγχρονη σαβούρα του εκλεπτυσμένου νεο-Λιμπεραλισμού, έδωσαν νομότητα τους καθεστωτικούς χειρισμούς, τροφοδότησαν την ψυχολογία της συμμετοχής και εγγράψαν ΣΟΒΑΡΕΣ υποθήκες για μια σημαντική διάχυση-ανάπτυξη στο (και άμεσο) μέλλον.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΑΝ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ.

Ερμηνεύοντας τις εκλογές του Ιούνη ως κρίσιμη φάση του προτέσσιου ανασυγκρότησης της κρατικο-καπιταλιστικής κυριαρχίας και, βέβαια, ζερνώντας την πολιτική μιέρια της ποσοστολογίας και κάθε ποσοτική προσέγγιση, υπονοούμε μια σύνθετη διεργασία αναπροσδιορισμού του ηγεμονικού λόγου του Κράτους. Η αναδιάρθρωση δεν συνιστά μια αποχρωματισμένη και τεχνικής υφής διδικασία, αλλά μια περιπλοκή ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ που διασυνδέει, μέσους ποιοτικής μεταλλαγής, τις τεχνικές και κοινωνικές παραγωγικές σχέσεις, τη σύνθεση και συσχέτιση των κοινωνικών τάξεων και στραμμάτων, τις σχέσεις πολιτικής εξουσίας. Η κριτική (θεωρητική και άμπρακτη) που ασκήθηκε στις καταστημένες οικονομικές-πολιτικές-κοινωνικές δομές, κατά τις ίδιες του '60 και του '70, σε συνδυασμό με τις νομοτέλειες της αναπτυξής του Κεφαλαίου, συμποδούσαν την προτεραιότητα της «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ» του Κράτους. Αρκεί να σημειωθούμε ότι

στην εποχή της τεχνολογιοκεντρικής κοινωνικής διοργάνωσης, της κλιμακούμενης υπερειδικευτικής και αποειδικευτικής της εγασίας και των εμπεδωμένων συνθηκών αυξητικής υπερκατανάλωσης: η γενικευμένη «κλασσική» καταστολή, ούτε στην σύγχρονη υποστήτωση της Εξουσίας ανταποκρίνεται ούτε επαρκή και διαρκή κοινωνικό έλεγχο εξασφαλίζει. Σήμερα, το κεντρικό ζητούμενο, από τη πλευρά των αφεντικών, είναι η ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ-ΑΝΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ του «Κοινωνικού Συμβόλαιου», η ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ του ίδιου του δικού τους ιστορικού λόγου - αυτή τη φορά σε συνθήκες οργανωμένης αλλοτρίωσης και με το σχέδιο μιας «κοινωνικής συναίνεσης και αρμονίας». Με έναν τρόπο φαινομενικά οξύμωρο και αντιφατικό, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ, δηλώνοντας δια στόματος Λαϊλότη - «ΠΑΣΟΚ έφερε το μήνυμα, όχι μόνο της εθνικής συμφιλίωσης αλλά και του κοινωνικού συμβολαίου, της κοινωνικής συναίνεσης και της εγαμοκής επίληψης» - και έχει δίκαιο, σκαστά

ισχυριζόμενος έμφεσα ότι η εκλογική συρρίκνωση των σοσιαλιστών δεν ακυρώνει την ΠΑΣΟΚοποίηση της κοινωνικής προσποτικής-με την έννοια ενός κυριαρχου ρεύματος ιδεών και αντιλήψεων που εκφράζει την στρατηγική του «εκδημοκρατισμού» της κοινωνικοταξικής δικτατορίας των αφεντικών. Παράλληλα, και μεσα στο ίδιο πλαίσιο, είναι δικαιωμένη η εκτίμηση του Κύρκου - Υπάρχουν δυνάμεις στη συντηρητική παράταξη οι οποίες βλέπουν τον κοινωνικό ανταγωνισμό με ένα καινούργιο πρόσωπο...», θα αποτελούσε ασυγχώρητη εκδήλωση πολιτικού κρετινισμού η μη αναγνώρηση αυτού του «νέου πρώτου» (όχι εντοπισμένο στη δεξιά, αλλά σαν ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ συνθήκη πολιτικής ανάλυσης της εξουσίας σήμερα). Το Κράτος, στη σημερινής δομοποίηση της επιβολής του, και ανεξάρτητα από τις οποίες περιστασιακές παρεκλίσεις (π.χ. η αυταρχική αλαζονεία του ΠΑΣΟΚ, οι ρεβανσιστικές ορέξεις της Ν.Δ.), αποκαθιστά μια ΜΑΚΡΟΠΝΟΗ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ανάγοντας την δικαιώματα αλλά και την εκλογική περιοχή του: στο «υπερταξικό» κύρος των θεσμών, στην «ουδέτερη» ισχύ των νόμων, στην «εθνική ευθύνη» των αντιπροσώπων. Το «νέο πρόσωπο του Κύρκου και η «κοινωνία των πολιτών» του Λαϊλότη είναι διερμηνεύσεις (κομματικά φιλτραρισμένες) αυτής της πραγματικότητας. Η πρόσφατη εκλογική διαδικασία (από τον εκλογικό νόμο και τη σύνθεση της βουλής μέχρι τους προβληματισμούς για «ευρείες συγκλίσεις-συνεργασίες» και τον επερόκλητο κυβερνητικό διοικού πρόεκτυψη), χωρίς φυσικά να πάσει επαρχή με τα πραγματικά κοινωνικά αιτήματα, εγκαντιάζει με καθοριστική κατηγορηματικότητα, μια περίοδο ανανεωτικών ζημώσεων αλλά και, ως τώρα ταμπού, συγκλίσεων, με

ΣΤΑΘΕΡΟ πεδίο αναφοράς τους ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ θεσμούς του Κοινοβουλευτισμού. Αυτή η «Δημοκρατική Πρόκληση» του Κράτους, βασισμένη αυστηρά στις λειτουργίες της μαζικής πληροφόρησης και στη φενάκη των «δημοκρατικών εγγυήσεων» του συστήματος αντιπροσώπησης, προυποθέτει και συνεπάγεται: τη μιλική ανανέωση του πολιτικού προσωπικού (ήρθε η ώρα της «γενιάς του Πολυτεχνείου» και των μεσοτρωμάτων από επιστημονιστές και τεχνοκράτες που ενορκάνουν το ιστορικό της ψεύδος), τον θάνατο των ιδεολογιών (που παραχωρούν τη θέση τους στον κομματικό παραγματισμό της συμμετοχής και συνδιαχείρησης), την εξουδετέρωση του επαναστατικού λόγου από την εκλεκτική μερικότητα και τον συναντετικό τεχνοκρατισμό μιας αφηρημένης και αποσπασματικής «κοινωνικής ριζοσπαστικής αντιπολιτευτικότητας» (ήρθε και η ώρα του καθώς πρέπει ρεφορμιστού). Με την μυθολογία της «κάθαρσης», με την στρατηγική του αποδιοπομπαίου τράγου, με την εξισοροπική μεσολάθηση της Αριστεράς, με την πολλαπλή πριμοδότηση κάθε οικολογικής γκρίνιας... ο ελληνικός καπιταλισμός μεθοδεύει τη μιλική του ανάπλαση. Σε περνώντας ιδεολογικές αγγυλώσεις και ψυχώσεις δεκαετιών, ξανδιαβάζει Μοντεσκιέ και οικοδομεί την «Δημοκρατία» που απαιτούν και καθορίζουν οι επιχειρηματικοί και κρατικοί κομπούτερς και έχει ανάγκη ο ΕΚΑΜ για να νομιμοποιηθεί. Αυτή ακριβώς η νομιμότητα είναι που εκλέχτηκε ΠΑΜΨΗΦΕΙ στις 18 του Ιουνή. Και αυτή (σε ΟΛΕΣ τις εκδηλώσεις της) πρέπει να αποτελέσει τον ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΤΟΧΟ του επαναστατικού σχεδίου των ημών μας.

ΕΠΙΛΟΓΙΚΑ

Αυτή η νέου τύπου καθεστωτική Ανομιμοποίηση και νομιμότητα ορίστηκε πρόσφατα από τον Φ. Κουβέλη - «αποκατάσταση του κοινωνικού στοιχείου, με τέτοια ορολογία ιδεολογοκοπείσται και συσκοτίζεται, στη ρητορική των μοντέρνων διαχειριστών του Κράτους, ο γενικός αναπροσδιορισμός της ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, δηλ. ο σχεδιασμός νέων τρόπων για τον έλεγχο των εγκλωβισμών και την υπεκκοποίηση των καταπιεσμένων: ο στόχος είναι να αποκρισταλλωθεί μια ΣΥΜΠΑΓΗΣ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΗ που θα αντλεί την ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΓΕΝΕΙΑ της από την αφοσίωση στον κυβερνητισμό και την ιεραρχία και από την ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΥΣΗ της κουλτούρας του Κράτους διαμέσου μιας «ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ» στους ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥΣ θεσμούς του αντιπροσωπευτικού συστήματος. Τη μεγαλύτερη συμβολή, προς αυτή την κατεύθυνση, έγινεται η ενεργοκοίηση της ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗΣ ΕΦΕΔΡΕΙΑΣ του «κρεφοματικού ριζοσπαστισμού» σε ένα (γεννετήσιο γι' αυτόν) πλαίσιο «όπημο-

κρατικών» μεταλλάξεων του Κράτους. Σαντό ακριβώς το επίπεδο καλούνται να εκέμβουν οι δυνάμεις της κοινωνικής επανάστασης. Μεταφέροντας την αντιπαράθεση σε πεδία άσχετα προς τις κρατικές οριοθετήσεις, απαντώντας στην κουλτούρα της «ταξικής συνενόησης-συνεργασίας» με την ΠΡΑΚΤΙΚΗ επιβεβαίωση των επαναστατικών προτιμοτήτων της οξυνόσης της ταξικής πάλης και της κλιμακώσης του γενικευμένου αντικρατικού αγώνα, συμμετέχοντας στο κοινωνικό γίγνεσθαι με την οργάνω

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ του Αλφρ. Μπονάνο.

Πρόλογος

Ο Α.ΜΠΟΝΑΝΟ επαναποθετεί το ζήτημα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης στο βαθμό που οι μέχρι τώρα αναλύσεις μιας ολόκληρης περιόδου (βιομηχανικής) για τις ανισότητες, τις τάξεις, την ταξική πάλη, τα όρια των τάξεων, πρέπει να ερμηνευθούν με βάση τις καινούριες σχέσεις κυριαρχίας που διαφαίνονται στον οφίζοντα (τεχνολογική διεύθυνση της κυριαρχίας).

Σύμφωνα με τον μαρξισμό η τάξη οφίζεται ανάλογα με τη θέση του ατόμου στα μέσα παραγωγής. Ετοι στην καπιταλιστική κοινωνία η κοινωνική διαστρωμάτωση χαρακτηρίζεται από την αστική τάξη που κατέχει τα μέσα παραγωγής και την εργατική τάξη που «πουλάει» την εργατική της δύναμη. Ακολούθως οι κοινωνικές ανισότητες προσδιορίζονται βασικά από την άνιση κατανομή του πλούτου δηλ., οι αστοί περισσότερο, οι εργάτες λιγότερο. Αυτά σύμφωνα πάντα με το μαρξισμό ο οποίος εκτός από αυτά φέρτωσε και στην εργατική τάξη τον ιστορικό ρόλο της γενικής απελευθέρωσης όλων των τάξεων.

Ο ΜΠΟΝΑΝΟ επιχειρεί μια πολύ ενδιαφέρουσα άποψη για την μεταβιομηχανική κοινωνική διαστρωμάτωση που τα βασικά της χαρακτηριστικά είναι τα εξής: Σήμερα αυτό που διαφανεύεται είναι η βαθμαία αλλαγή των σχέσεων κυριαρχίας μέσα από την τεχνολογική διεύθυνση της κυριαρχίας.

Οι κυριαρχούν με βάση τη γνώση της σύγχρονης τεχνολογίας, της αποκλειστικής «γλώσσας» δημιουργεί μια τάξη «εσωκλεισμένων». Το άλλο μέρος της ανθρώπινης κοινότητας μη έχοντας ουδεμία πρόσβαση στη γνώση, στην τεχνολογία «αποκλείεται» και υποτάσσεται απόλυτα στο κυριαρχούσα σύστημα.

Αν δηλαδή προηγούμενα η κατώτερη τάξη η εργατική είχε κάτι να διαπραγματεύει «εργατική δύναμη» τώρα δεν έχει τίποτα.

Αν δηλαδή ο διαχωρισμός των τάξεων προηγούμενα γινόταν με το κριτήριο της «έλλειψης» (άνιση κατανομή πλούτου) τώρα γίνεται με το κριτήριο της «κάτοχης» (γνώσης τεχνολογίας).

Εξ' αυτών ο κίνδυνος είναι σαφής. Να μην μπορέσει η εργατική τάξη να δει τον «κώδικα», την αχλείο πτέρνα του συστήματος μιας και η κυριαρχητική τάξη θα υφάσει τον ανυπέρβλητο τοίχο της ΓΝΩΣΗΣ, της ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ και της ΓΛΩΣΣΑΣ.

Αντίθετα με ότι πιστεύουν οι πολλοί, ο όρος «τάξη» δεν είναι μαρξιστική έννοια. Ενώ απόρριπτούμε τους μαρξιστικούς ισχυρισμούς για τον ιστορικό ρόλο της βιομηχανικής εργατικής τάξης, σε σχέση με τους υπόλοιπους εκμεταλλευόμενους είναι φανέρω ότι η κοινωνία είναι ακόμη χωρισμένη σε αντιμαχόμενες τάξεις. Οι δροι αυτού του διαχωρισμού μεταβλήθηκαν με την τροποποίηση του Κεφαλαιου. Είναι σημαντικό να το αναγνωρίζουμε για να κατευθύνουμε τον αγώνα μας προς το σωστό στόχο.

Πολλοί αναρχικοί πιστεύουν ότι η έννοια της «τάξης» είναι μαρξιστικός όρος, συνεπώς δεν τους ενδιαφέρει και προσπαθούν να θρούν άλλους τρόπους για να εξηγήσουν τους κοινωνικούς διαχωρισμούς.

Αυτοί οι διαχωρισμοί ξεκάθαρα υπάρχουν. Οι αντίθετοι και η δυστυχία κυριαρχούν στην καθημερινή πραγματικότητα. Η μεγάλη μάζα που συντηρεί τους εκμεταλλευτές και τους λακέδες της μόλις που καταφέρνει να επιβιώνει.

Είναι επομένως αναγκαίο να καθορίσουμε τις γενικές γραμμές των ομαδοκοινωνών ή των ατομικοτήτων που μοιράζονται την ίδια οικονομική, πολιτική και πολιτιστική κατάσταση, δύο δύσκολο και αν είναι αυτό.

Είναι αλήθευτα ότι ο όρος «τάξη» έχει κυριαρχήσει από το μαρξιστικό μυστικισμό τα τελευταία 40 χρόνια. Αυτό δεν υπάρχει τόσο στη θεωρηση του Μαρξ για τις τάξεις, όσο στους ισχυρισμούς του ότι η εργατική τάξη ήταν ιστορικά προορισμένη να επιφέρει όχι μόνο τη δική της απελευθέρωση, αλλά όλης της ανθρωπότητας, διαμέσου της καθοδήγησης του κόμματος που ισχυρίζεται ότι την εκπροσωπεῖ.

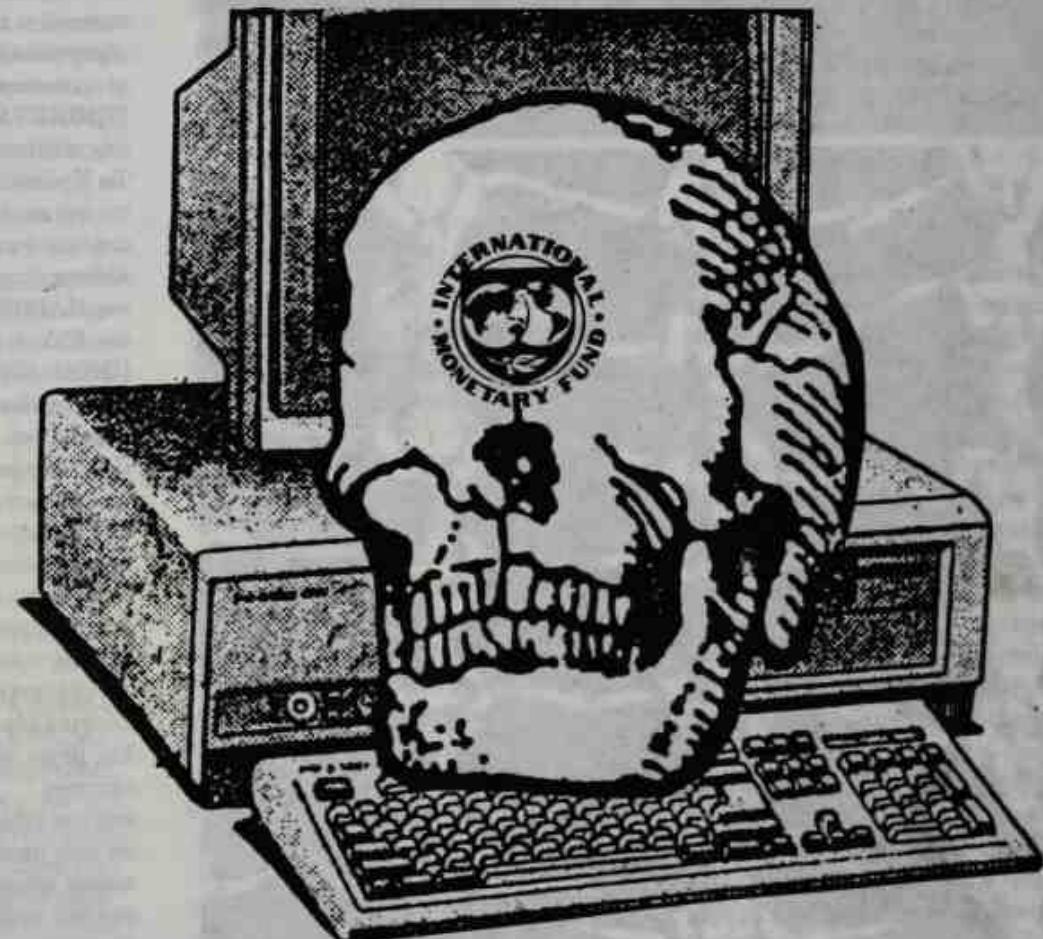
Οποιοσδήποτε αναρχικός μπορεί να δει πόσο παράλογη

μοιρασμένο. Η κυριαρχητική τάξη κατείχε το μεγαλύτερο μέρος αυτού του αγαθού (κοινός γνωστό σαν πλούτο) και από αυτό το άδικο κέρδος εύρισκε τα μέσα να συνεχίσει την εκμεταλλευση και την κυριαρχία, κατά πρώτο λόγο αυτά ήταν τα πολιτιστικά και ιδεολογικά μέσα στα οποία ήταν βασισμένη δηλ. η κλίμακα αξιών και τα οποία καταδίκαζαν την (αλλοτριωμένη) εκμεταλλευόμενη μάζα σε μια κατάσταση φαινομενικά μη ανατρέψιμη.

Στην πραγματικότητα οι βαθιές αντιφάσεις του συστήματος έχουν τόσο καταλυτική επίδραση επάνω του όπως ο αγώνας ενάντια σε τέτοια μορφή κυ-

τούς τους εξαθλιωμένους πωλητές της εργατικής τους δύναμης τους πάταγαν στο λαϊμό αλλά κανές δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η εργατική τάξη «κατείχε» κάτι, που ήταν μέρος της ίδιας κλίμακας αξιών με της κυριαρχητικής τάξης. Στο παρελθόν εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι αντιμετωπίζαν οι μεν τους δε μέσα στο σημαντικό εύρος της διαστρωμάτωσης των τάξεων στη βάση της «κατοχής» κάποιου αγαθού που ήταν κοινό για όλους αλλά άνισα μοιρασμένο. Τώρα η μία πλευρά κατέχει κάτι που η άλλη δεν κατέχει και ποτέ δεν θα το κατέχει.

Αυτό το «πράγμα» είναι η τεχνολογία: η τεχνολογική διεύ-

ριαρχίας. Κοινωνικά προβλήματα που επαναεμφανίζονται, λύνονται με την βελτίωση των συνηθητικών εργασιών. Η κατάσταση γινόταν αδιστακτή για το κεφάλαιο που έπρεπε να ενισχύσει τις δομές του με αυξανόμενη συνεργασία μεταξύ των κρατών. Άλλα ήταν η προχωρημένη τεχνολογία που είχε μια αποφασιστική επίδραση κάνοντας δύναται την αναδιάρθρωση της παραγωγής.

Τώρα κατευθύνομαστε προς μια ριζική διαφορετική κατάσταση. Το ζήτημα της «έλλειψης» γίνεται πιο ομιχλώδες ενώ προβάλλεται το ζήτημα της «κατοχής». Η ταξική διαφορά δεν δημιουργείται πια από το ότι κάποιοι δεν κατέχουν «τόσα πολλά» δύο άλλοι, αλλά από το γεγονός - μοναδικό στην ιστορία του ανθρώπου γένους - ότι μια πλευρά κατέχει «κάτι» που η άλλη δεν έχει.

Για να κατανοήσουμε αυτό καλύτερα πρέπει να θυμηθούμε ότι στο παρελθόν η εκμεταλλευόμενη τάξη πάντα κατείχε «κάτι», ακόμα και αυτό ήταν μόνο η «εργατική δύναμη» δηλ. η ικανότητα να παράγει. Η εργατική τάξη εξαναγκάζοντας πάντα να πουλεί την εργατική της δύναμη μετά την εργατική της δύναμη αλλησεις και συχνά σε πολύ χαμηλές τιμές, αλλά η άλλη πλευρά πάντα την χρειάζονταν. Το παζάρι μπορούμεσε να φτάσει στο σημείο όπου αυτόν

ναι ακόμα δυνατό να χρησιμοποιήσουμε την έννοια της «ταξικής συνειδητησης» ενώπιον της αυξανόμενης δυσκολίας που οι αποκλεισμένοι αντιμετωπίζουν σχετικά με την κατάσταση του αποκλεισμού.

Κάθε επαναστατική σφραγική, που μπορούμε να φανταστούμε, για αντίσταση ενάντια στο πρότερος της αναδιάρθρωσης πρέπει να έχει υπόντας την προπονητής που δρομολογούνται και, μέσα σε ορισμένα όρια την διαστρωμάτωση μέσα στις ίδιες τις τάξεις. Ισως σ' αυτή την πρόκημη φάση τα όρια της εσωκλεισμένης τάξης η εχθρική τάξη δεν είναι εύκολο να καθοριστούν. Επομένως πρέπει να κατευθύνουμε τον αγώνα μας σε στόχους περισσότερο φανερούς. Άλλα αυτό είναι ένα ζήτημα τεκμηρίωσης και ανάλυσης.

Αυτό που είναι περισσότερο σημαντικό σε αυτή την φάση είναι να δούμε ότι οι συζητήσεις για την ορόλογία δεν πρόκειται να λυσουν το πρόβλημα του να δρούμε τον εχθρό και να τον ξεσκεπάσουμε. Η εμμονή σ' αυτό κρύβει απλώς την ανικανότητα για δράση.

AIDS:

Βιολογικός και ψυχολογικός πόλεμος

Στην τανία «κινούμενη μάζα» που παίζεται αυτές τις μέρες στους κινηματογράφους, ένας μετεωρίτης από το διάστημα πέφτει σε μια επαρχιακή πόλη των ΗΠΑ, φέροντας μαζί του μια άμορφη εφιαλτική ουτότητα που αρχίζει να καταδροχθίζει έναν-έναν τους κατοίκους, μεγαλώνοντας ολοένα με γεωμετρική πρόοδο. Μια ομάδα στρατιωτικών και επιστημόνων καταφθάνει και βάζει σε καραντίνα όλη την πόλη, για να μπορέσει να προστατευθεί ο υπόλοιπος κόσμος.

Η ιδέα της «θείας μάστιγας» της τυφλής αναξέλεγκτης δύναμης που καταστρέφει χωρίς κανές να γνωρίζει από που προήλθε, αλλά που οι επισήμους κάνουν ότι μπορούν για να την αντιμετωπίσουν, θυμίζει πολύ τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε το AIDS του Τύπου, όταν πρωτοεμφανίστηκε. Η άμεση σύνδεση του, με την σεξουαλική συμπεριφορά, ίδιως ορισμένων μειονοτήτων, και το ότι μεταδίδοταν με ταχύτερο ρυθμό ανάμεσα στους έγχωρους, συνέτεινε στην δημιουργία της εντύπωσης της μεταφυσικής «τιμωρίας», η στροφή προς τον συντηρητισμό που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στο Δυτικό κόσμο. Είχε προετοιμάσει τον κόσμο κατάλληλα για αυτή την εμφηνεία.

Στην τανία, ο μετεωρίτης από το διάστημα, αποδεικνύεται τελικά ένας τεχνητός δορυφόρος της NASA, που κοντάλια έναν πειραματικό ιό προσφέρει σαν όπλο βιολογικού πολέμου. Οι προστατευτικοί και καλοπροσάρτετοι επιστήμονες αποδεικνύνται αδίστακτα πίστια, που θεωρούν τον πληθυσμό της μικρής πόλης αυτής, σαν το «αναλώμα» τημία αυτού του βιολογικού πειράματος.

Και ενώ αυτά συμβαίνουν στην τανία επιστημονικής φαντασίας, στην πραγματικότητα δεν μας είναι γνωστό, κατά λόσο οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν το διάστημα, για τέτοιους είδους πειράματα. Το να θεωρούν, όμως διάφορες ομάδες ανθρώπων «αναλώματα» προκειμένου να τους χρησιμοποιήσουν για επιστημονικές έρευνες, δοκιμεται τόσο απόλυτα μέσα στην λογική τους, που μπορούμε να υποθέσουμε πως δεν τους είναι αλαραίτητο.

Είναι γνωστό ήδη, ότι σε περιοχές της Αριζόνα και του Τέξας, το έδαφος και το νερό είναι τόσο ανελαύνθωτα μολυσμένο από τα πυρηνικά απόβλητα, που ολόκληρα χωριά είναι υποχρεωμένα να ζουν μαζί με κονσέρβες και εμφιαλωμένο νερό, όπως είναι κατοχυρωμένο νόμιμα να χρησιμοποιούνται ανθρώπινα πειραματόζωα, για μερικά πειράματα, συνήθως φυλακισμένοι με την υπόσχεση της μείωσης της ποινής τους. Εν γνώσει αυτής της λογικής, η πιθανότητα να είναι και ο ίδιος του AIDSτεχνητό δημούργημα, ήταν κάτι που ποτέ δεν αποκλείστηκε, μετά από τις πρώτες πληροφορίες. Εμπεριστατωμένες αποδείξεις πραγματικά μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο ίδιος του AIDSπαράχθηκε τεχνητά και σκόπιμα αφέθηκε να διαδοθεί σε μερικά διαφορετικά μέρη στο ίδιο περίπου χρονικό διάστημα, μέσω προγραμμάτων εμβολιασμού και πιθανών μολύνσεων τραπέζων αίματος.

Σε μία ακροαματική διαδικασία για τον κρατικό προϋπολογισμό στα 1969, το τμήμα για το βιολογικό πόλεμο του Υπουργείου Άμυνας ζήτησε κεφάλαια για την ανάπτυξη, διά της ενοποίησης γονιδίων, μιας νέας ασθενείας που συγχρόνως θα αντιστέκονταν αλλά και θα συνέτοιβε το ανοσοποιητικό σύστημα του θύματος. «Μέσα στα επόμενα 5 έως 10 χρόνια, θα είναι πιθανός εφετό να παρασκευάσουμε ένα μεταδόσιμο μικροσογγιαν-

ομάδες περισσότερο και καλύτερα απότι άλλα, υπήρξαν από παλιά σύχος του Αμερικάνικου στρατού στα πλαίσια του βιολογικού πολέμου». (Harris Paxman σελ. 265). Κάτω από τη σημερινή διοίκηση του Αμερικάνικου στρατού οι δαπάνες για την έρευνα κατά την έρευνα έχουν αυξηθεί κατά πεντακόσια τα εκατό, κύρια στην περιοχή της γενετικής μηχανικής για την παραγωγή νέων οργανισμών που θα προσαλούν ασθένειες. Η «ανακάλυψη» του ιού του AIDS (HTLV V3) ανακοινώθηκε από τον δόκτορα Robert Gallo στο Εθνικό Ινστιτούτο Αμερικής για τον καρκίνο, που υπάγεται στην δικαιοδοσία του Φορτ Ντέρεκ (Μέριλαντ) που με την πειρά του αποτελεί βασικό ερευνητικό κέντρο του Αμερικάνικου στρατού για το βιολογικό πόλεμο.

Η έρευνα για το εμβόλιο της ηπατίτιδας B στα 1978 το εμφανίζει σαν το αρχικό μέσο μετάδοσης της ασθένειας στην πόλη της N. Υόρκης. Το πρωτόχολλο του τεστ καθοδίζει ιδιαίτερα μόνο τους μη μονογαμικούς άνδρες και έτσι οι ομοφυλόφυλοι έκαναν ένα διαφορετικό εμβόλιο από τους ετεροφυλόφυλους. Το 25-50% τουνάχιστον των πρώτων περιστατικών του AIDS που αναφέρθηκαν στη N. Υόρκη το 1981 είχαν εμβολιαστεί με το δοκιμαστικό εμβόλιο της ηπατίτιδας B του '78. Ως τα 1984, το 64% αυτών που είχαν κάνει το εμβόλιο, είχαν AIDS και ο αριθμός για το σημερινό ρυθμό μόλυνσης αυτών που είχαν κάνει το εμβόλιο τότε κρατείται από το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ και είναι «μη διαθέσιμος».

Η επιδημία του AIDS εμφανίστηκε σε πλήρη άνθηση σε 3 πόλεις των ΗΠΑ που διαθέτουν «օργανισμένες κοινότητες ομοφυλόφυλων» προτού αναφερθούν οπουδήποτε αλλού. συμπεριλαμβανομένης της Αιτής και της Αφρικής, και έτσι από επιδημιολογική πλούφη είναι αδύνατον κάθε μια από αυτές τις 2 χώρες να είναι το σημείο προέλευσης των κρουσμάτων του AIDS στις ΗΠΑ.

Μία άλλη ένδειξη ότι το AIDS είχε περισσότερα από ένα σήμεια προέλευσης είναι ότι ο 14μηνος χρόνος διπλαισιασμού της αρρώστειας δεν μπορεί να δικαιολογήσει καθόλου τον τρέχοντα αριθμό θυμάτων ενώ υποθέσουμε έναν μικρό αριθμό αρχικών κρουσμάτων που εμφανίστηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '70.

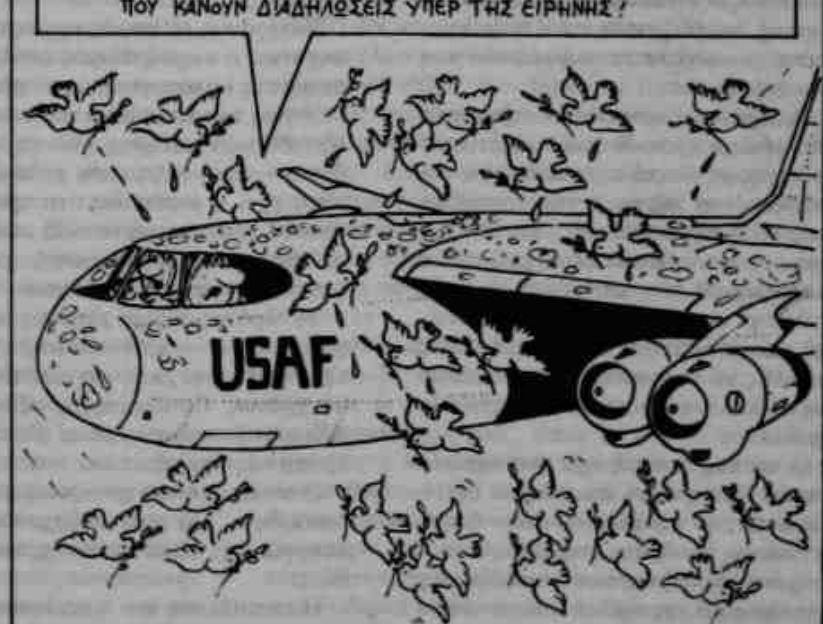
Θέσεις κλειδιά στις στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι στρατιωτικές προτεραιότητες των ΗΠΑ επαναπροσαντολίστηκαν τότε: από μια νίκη ενάντια στους Ναζί σε μία νίκη ενάντια στον κομμουνισμό με κάθε θυσία και στην ενδυνάμωση του στρατιωτικού ελέγχου των οικονομικών αποφάσεων και της εξωτερικής πολιτικής. (Βλέπε στο διάλιτο Project Paperclip του Clarence Lasby, Atheneum 214, NY, και στο Gehlen spy of the century του Eh. Cookridge, Random House.) Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι οι Ναζί εκείνοι εγκατέλειψαν ποτέ τους μακροπρόθεσμους στόχους τους για κατάκτηση και γενοκτονία μόνο και μόνιμα αλλαζαν χώρα. Ο φασισμός ήταν και είναι ένα διεθνές φαινόμενο.

Παρόλα αυτά, αυτή δεν ήταν μια συνολική μεταστροφή της προηγούμενης στρατιωτικής πολιτικής των ΗΠΑ. Ο Χίτλερ είχε ισχυριστεί ότι είχε συλλάβει την έμπνευση του για την «τελική νίκη» από την εξολόθρευση των αυτόχθονων Αμερικάνων στις ΗΠΑ. Για το θέμα αυτό, το πρώτο παράδειγμα των μικροβιολογικού πολέμου στις ΗΠΑ σημειώθηκε στα 1763 όταν μερικοί Ευρωπαίοι άποικοι έδωσαν στους φιλικούς ντόπιους έναν αριθμό από κουβέρτες που είχαν μολύνθει με το μικρόβιο της ευλογίας προκαλώντας έτοι πολλούς θανάτους.

Μια ένδειξη των πραγματικών Αμερικάνικων στρατιωτικών προτεραιοτήτων, όσον αφορά τον βιολογικό πόλεμο, ήταν η μεταφορά ολόκληρης της γιαπωνέζικης μονάδας μικροβιολογικού πολέμου μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν σχοτσεί πάνω από τρεις χιλιάδες άτομα, συμπεριλαμβανομένων και πολλών Αμερικάνων, με μια ποικιλία μακάριων πειραμάτων και παρόλα αυτά τους παραχωρήθηκε πλήρης αμνηστία και θέσεις στον αμερικανικό στρατό σ' αντάλλαγμα για το ότι μοράστηκαν τα αποτελέσματα των ερευνών τους με τους συναδέλφους τους στον αμερικανικό στρατό.

Σκεφτείτε επίσης την σκληρή στάση που επέδειξαν οι κορυφαίοι στρατιωτικοί αξιωματούχοι προς τους βετεράνους που υπέφεραν από τα μετέπειτα αποτελέσματα της έκθεσής τους στην έκρηξη της απομικησμένης δομής και στην ατινοδολία από δοκιμές πυρηνικών όπλων.

ΦΥΣΙΚΑ ΙΑΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟ ΝΑ ΚΑΝΟ ΚΑΚΟ ΣΤΟΥΣ ΡΟΖΟΥΣ ΣΥΝΔΕΛΦΟΥΣ ΜΟΥ, ΘΕΛΟ ΜΟΝΑΧΑ ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΜΕ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΑΠΑΛΛΑΞΕΙ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ!

Ο αποιοσθήποτε που θα απέρριψε ανεπιφύλακτα την πιθανότητα ότι ένα τμήμα του Αμερικάνικου Στρατού θα μπορούσε να πάρει μέρος σε μία γενοκτονία ας έχει υπόψη τον ότι εκατοντάδες κορυφαίων Ναζί μπήκαν σε

Στην πραγματικότητα, από το τέλος του Β' Παγκόσμιου πολέμου και μετά, πάνω από διακόσια πειραματικά τεστ έχουν γίνει σε πολλές και στρατιωτικό προσωπικό των ΗΠΑ. Ένα τέτοιο σελ. 12

Βιβλιοπαρουσίαση

Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ του ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΙ- ΩΑΝΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΚΟΜΜΟΥΝΑ».

Η εκπαίδευση ανέκαθεν - σε κάθε ιστορική εποχή - υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς μηχανισμούς με τον οποίο το κράτος συντηρεί ή αναπαράγει την κυριαρχηση ιδεολογίας. Η κοινωνική δομή στο σύνολό της, η κοινωνική διάκριση, η προσοβολή, η ιεραρχικά και ταξικά δομημένη κοινωνία, νομιμοποιείται απόλυτα μέσα από το θεμό της εκπαίδευσης.

Ετσι μέσω αυτού του σημαντικότερου ιδεολογικού μηχανισμού της εξουσίας προωθούνται προς τις ανώτερες επαγγελματικές βαθμίδες οι μαθητές αυτοί που πρέχονται από τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, Η ΛΑΙΛΑΠΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Η αξιολόγηση για την διαδάσθμηση αυτή γίνεται με βασικά κυρίαρχο άξονα το πόσο ο μαθητής είναι ικανός να χειρίζεται την γλώσσα και τους κωδικούς επικοινωνίας της κυριαρχησης τάξης, ενώ είναι απόλυτα φανερό ποιοί έχουν την δυνατότητα να ανταποκριθούν σ' αυτού του έδους τις απαιτήσεις.

Από την άλλη έχουμε τους μαθητές εκείνους που προέρχονται από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που λόγω της ταξικής προσέλευσης, δεν τους δίνεται η δυνατότητα να ανταποκριθούν με την ίδια ευχέρεια ή να προσαρμοστούν σ' ένα περιβάλλον που εναρμονίζεται με τις απαιτήσεις ή τις επιδιώξεις αλλης κοινωνικής τάξης. Και έτοις ερχόμαστε στο κορυφαίο σημείο της εκπαιδευτικής διαδικασίας σήμερα που είναι οι εξετάσεις ή όπως αριστοτεχνικά ονομάζονται από τους κρατούντες, «αντικειμενική αξιολόγηση των γνώσεων».

Οι εξετάσεις αποτελούν σήμερα το διαπιστώσιμο εκπαιδευτικό μηχανισμό επιλογής με σκοπό τη διαίωνιση ή συντήρηση των αξιών ή την ιεραρχική διάρθρωση της κοινωνίας. Με τον θεσμό αυτό, αυτόματα επιτυγχάνεται ο δισχωρισμός που επιτρέπει σε μερικούς την προωθηση τους στις ανώτερες επαγγελματικές βαθμίδες ή στους πολλούς να παραμείνουν στις κατώτερες οι πιο τυχεροί, ή στην ανεργία οι υπόλοιποι.

Ο τρόπος που σήμερα στα σχολεία παρέχεται η γνώση και η οποία ζητείται κατά την αξιολόγηση μέσω των εξετάσεων, διαπίστευται στην στείρα απομνημόνευση των δοκών αναφέρονται στα σχολικά εγχειρίδια και τα οποία δέδαια εξυπηρετούν άμεσα και με τον καλύτερο τρόπο την κυριαρχηση ιδεολογική τοποθέτηση. Δεν εμφανίζεται πουθενά αυτό που χαρακτηρίζει την έννοια της γνώσης. Εχει χαθεί δηλ. από την εκπαιδευτική διαδικασία αυτό που λέμε κριτική ικανότητα και στάση απέναντι στα πράγματα. Ετοι ο μαθη-

τής είναι υποχρεωμένος να εξεταστεί σε γνώσεις στις οποίες δεν μπαίνει πουθενά η προσωπική του άποψη και η οποία δέδαια δεν καλλιεργείται σε καμιά βαθμίδα της εκπαίδευσης. Με τελικό αποτέλεσμα να ενσωματώνεται στο κυριαρχούσα σήμερα σύστημα και να γίνεται ασυνείδητα ο συντηρητής και αναπαραγωγός του.

Οι κατώτερες όμως κοινωνικά τάξεις εξαιτίας της αγχώδους θέλησής τους για κοινωνική άνοδο μ' αυτό τον τρόπο, έχουν πειστεί ότι η εκπαίδευση είναι ένας τρόπος για να το πετύχουν με αποτέλεσμα να αθωύνται στις διάφορες βαθμίδες με σκοπό να το πετύχουν.

χουν αναλώνονται όλες τις δυνάμεις τους προς αυτή την κατεύθυνση. Η μαζική προσέλευση προς τα φροντιστήρια με υψηλό οικονομικό και προσωπικό τίμημα, όπως και οι αυτοκτονίες των παιδιών έπειτα από μια αποτυχία στις εξετάσεις, είναι ενδεικτικά σήμερα σημάδια της κατάστασης που επικρατεί. Το συμπέρασμα τελικά είναι πως η λειτουργία της εκπαίδευσης μέσου από το σύστημα επιλογής και αξιολόγησης, το οποίο κωθοφίζεται από τις εξετάσεις είναι τέτοιο ώστε, να επιτυγχάνεται κατά τρόπο συγκαλυμμένο η διαώνιση και συντήρηση της κυριαρχησης ιδεολογίας και των κυριάρχων τάξεων με την καταξίωση των πιό «ικανών» και «χατάλληλων» για τις ανώτερες θέσεις στις επαγγελματικές βαθμίδες.

Συγχρόνως ο θεσμός της εκπαίδευσης είναι ο κύριος θεσμός απόκρυψης αυτής της λειτουργίας, αφού μέσω της ιαστήτας των ευκαιριών και των ίδιων προσβάσεων μάθησης ο' δόλους, σε κάθε κοινωνική τάξη είναι γεγονός πως κυριαρχεί η εντύπωση ότι προωθούνται οι πραγματικά ικανοί, ενώ οι υπόλοιποι είναι δήθεν αυτοί που στέρουνται νοητικών ικανοτήτων.

Το κράτος και η εξουσία σήμερα χρησιμοποιούν την εκπαίδευση για να εξυπηρετήσουν και να μεταδώσουν συγχρόνως τις κυριαρχησης αξίες του, ενσωματώνοντάστε μέσα σ' αυτήν με τρόπο «αριστοτεχνικό».

Η ανατροπή της κοινωνίας μόνο θα ανατρέψει και την υπάρχουσα λειτουργία της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Η εκπαίδευση και η κοινωνία είναι έννοιες αλληλένδετες και αλληλοεξαρτούμενες. Η ανατροπή της εκπαιδευτικής δομής προϋποθέτει ανατροπή της ίδιας της κοινωνίας και το αντιστρόφω.

Κριτική του μαρξισμού στην Ελλάδα δεν έχει γίνει ουσιαστικά, αν εξαιρέσουμε μερικές εκδόσεις κειμένων του Καστοριάδη -Φαντασιακή Θεομηση- που λειτουργούν σε ένα όχι κινηματικό επίπεδο, και μερικές Αναρχικές αποσπασματικές εκδόσεις, όχι πολύ σημαντικές προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτό δέδαια οφείλεται σε πολλούς παράγοντες αλλά ένας φαίνεται να είναι ο πιο σημαντικός. Η μεταπολιτευτική Ελληνική κοινωνία διφασμένη για μαρξισμό δεν μπορούσε να τον ξεπέρασε, αφού στην «καλύτερη» περίπτωση προσέφευγε στις πολυάριθμες αιρέσεις του, παρά στην ολική του άρνηση. Επρεπε να συμβούν πολλά σε παγκόσμιο και εγχώριο επίπεδο, να πεισθεί και ο πιο κακόπιστος -μαρξιστής-, ότι ο μαρξισμός είναι πλέον μια καθεστωτική ιδεολογία βάση της οποίας καθαγιάζεται η κυριαρχία πάνω στους εργαζόμενους, πάνω στην κοινωνία. Επρεπε να ξεπεραστεί ο χώρος της, «της ιδεο-

λογίας», για να αρχίσει η λειτουργία της κριτικής σκέψης, έτσι ώστε να καταδειχθεί ο ρόλος του ορθόδοξου ή μη μαρξισμού.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες θεωρούμε αξιόλογη την προσπάθεια των εκδόσεων της -Κομμούνας- να φέρει στο φως κείμενα του Κ. Παπαϊωάννου. Στο βιβλίο -Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ- γίνεται μια προπάθεια από τον συγγραφέα να καταδειχθεί ο ρόλος του μαρξισμού σαν πραγματικότητας πλέον σαν καθεστωτικής ιδεολογίας, προχωρώντας όμως και στο ξεκέπαιρα των μαρξιστών, που αρνούμενοι αυτή την πραγματικότητα, διαφυλάσσουν τον «μαρξισμό» τους με περίσσειο φανατισμό από τους ορθόδοξους.

Είναι πράγματα πρωτοποριακή η συμβολή του Κ. Παπαϊωάννου στην κριτική του μαρξισμού στο βαθμό που άρχισε να θεμελιώνεται πολύ πριν από τον Καστοριάδη και άλλους επαναστάτες στοχαστές.

ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

Πριν από τις εκλογές, οι Αναρχικοί Αγρινίου (Ενώση Αναρχικών, Περιοδικό Ελευθεριακή κίνηση, άτομα) αποφάσισαν κεντρική εκδήλωση στο Δημοτικό Θέατρο -Ελληνίς-. Η παρέμβαση στις εκλογές στάθηκε αφορμή για μια πολύ γενικότερη προπαγάνδη μεταναστών από την αναρχική θέση για τις εκλογές, στην περιοχή Αιγαλοσκαρνιάς. Στο Μεσολόγγι, στο Αιγαλείκο, στην Αρμελοχώρα, έγινε πλατανά ενημέρωση της θέσης των Αναρχικών μέσα από ομιλίες, αφίσες, προκηρύξεις, εφημερίδες. Κορυφώνηταν πα-

ρεβδώσεις αυτών, ήταν η αντεκλογική εκδήλωση στο Αγρίνιο στην Δημοτική αίθουσα -Φαντασία- (λόγω βροχής).

Η επιτυχία της εκδήλωσης συντίθεται στην συμμετοχή των κόσμων, στις εισηγήσεις που διαβάστηκαν και στο διάλογο που ακολούθησε. Οι εισηγήσεις ήταν ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ -ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

από σελ. 11

παράδειγμα ήταν ο ψευδαρισμός μιας περιοχής του Σαν Φραντσίσκο εκατόν δεκαεπτά τετραγωνικών μιλίων με τον δάκιλλο globig και τον sytaceus matacezens γεγονός που προκάλεσε σε πολλούς κατόχους φαινόμενα σαν της πνευμονίας. Η οικογένεια ενδιάμεσην άνδρα που πέθανε εξαιτίας αυτού του περιστατικού μήνυσε την κινέντηση αλλά έχασε την δίκη. Μέχρι σήμερα ο sytaceus είναι μια από τις κυριότερες αιτίες θανάτου μεταξύ των ηλικιωμένων στην περιοχή του Σαν Φραντσίσκο. Μια άλλη περίπτωση ήταν από κοινού πείραμα του στρατού και της CIA στα 1955 κατά το οποίο ένα άγνωστο βακτηριδίο απελευθερώθηκε στο Τάμπα Μπλέ της περιοχής της Φλόριντα προκαλώντας μια τρομακτική αύξηση στα κρούσματα κοκκύτη συμπεριφλαμβανομένων και δώδεκα θανάτων. Ενα τρίτο παράδειγμα ήταν η απελευθέρωση ενός βακτηριδίου από την εφτά έτη δέκα Ιουλίου 1966 στο δικτυo των υπόγειων σιδηροδρόμων της N. Υόρκης, πείραμα που κατευθύνονταν από το Τμήμα Ειδικών Επιχειρήσεων του αμερικανικού στρατού. Εξαιτίας του μεγάλου αριθ

«Η μουσική της επόμενης δεκαετίας ψηφιακά ηχογραφημένη και με ελάχιστη χρήση φυσικών οργάνων, θα βασίζεται περισσότερο στον Παραγώγο - Πυγραλίωνα και την ικανότητά του να συνταιρίζει επερόκλητα στοιχεία, παρά στην αυθόρυμη και μέχρι σήμερα καθοριστική μουσικούσυνθετική ικανότητα»

(περιοδικό «Μουσική» τεύχος 12)

«Κανόνια ενάντια στα κάστρα, τραγούδια για τους επαναστάτες»
«σύνθημα της γαλλικής επανάστασης»

Παραδίσαμε τα παραπάνω παρασκήνια γιατί πιστεύουμε ότι παρά τη μεγάλη χρονολογική και ιδεολογική απόσταση μεταξύ τους, έχουν κάτι το κοινό αποτελούν και τα δύο καθοριστικές γνώμες για το παρελθόν, και το μέλλον της μουσικής για τη σάστη που κρατά η μουσική απέναντι στις κοινωνικές εξελίξεις, καθώς και για τη σάστη που μπορούμε να κρατήσουμε εμείς απέναντι της. Αυτές τις μέρες που στον αδιάκοπο βομβαρδισμό μας με κάθε είδους μουσικά ερεθίσματα ήλθαν να προστεθούν και οι καθιερωμένες θερινές συναυλίες, οι συζητήσεις για το θέμα βρέθηκαν στο φόρτε τους. Τις προκάλεσε το αδιάκοπο νταβαντούρι των μουσικών περιοδικών και του τύπου, το λιβανίσμα των καλλιτεχνών και οι δηλώσεις των πολιτιστικών -παραγόντων- οι αντιδράσεις ενός κοινού καναλιζαρισμένου όπως πρέπει για να καταναλώνει θέαμα και να παραμυθιάζει με τα είδωλα.

Οσοι παρακολούθησαν τις συναυλίες βρέθηκαν για άλλη μια φορά αντιμέτωποι με τις ίδιες μελαγχολικές διαπιστώσεις: Οι μπίζνες των δισκογραφικών εταιρειών και των καλλιτεχνικών οργανισμών είναι αυτές που καθορίζουν τα γούστα μας οι μουσικοί αποτελούν οριστικά πλέον μια κηδεμονήμενη κατηγορία ανθρώπων προορισμένη να πουλάει τα προϊόντα της χονδρικώς και λιανικώς. Το να παρακολουθήσει κάποιος μια συναυλία σημαίνει αναγκαστικά ότι πρέπει να βρει μπροστά του τη μισή αστυνομική δύναμη συν πεντέ-έξι *securities* να προσθέτουν το δικό τους εκνευριστικό ηχητικό συμπλήρωμα.

Τελικά αυτά τα *live*, έρχο-

Τρεις

συναυλίες

νται καμιά φορά να γίνονται τόσο *live* που μας θύμισαν την τανία -η νύχτα των ζωντανών νεκρών.

Επειδή όμως κάπου μέσα σ'όλα αυτά υπάρχει πάντα η ανάγκη μας για τη δημιουργικότητα και την πηγαία απόλαυση που μπορεί να μας δώσει η ζωντανή επαφή μας με τη μουσική, επιμένουμε ότι θα ξέιζε τον κόπο να ανοιχτεί ένας διάλογος πάνω σε μερικά επικαίρα ερωτήματα:

-κατά πόσο μπορούν να αλιώσουν το νόημα της μουσικής οι εμπορευματικές μορφές χρησιμοποίησης της;

-έχει ελπίδες η μουσική να ξεφύγει από τον έλεγχο και την αστυνόμευση που χαρακτηρίζει όλα τα πολιτιστικά φαινόμενα της εξουσιοδοτικής κοινωνίας;

-ποια σχέση μπορεί να υπάρχει σήμερα μεταξύ της μουσικής και της διαμόρφωσης επαναστατικής συνείδησης στα άτομα;

Ερωτήματα πολύπλοκα που δύσκολα βρίσκουν απάντηση μια και βρίσκονται σε αδιάκοπη αλληλουγία με το φάσμα ιδεολογικών ψυχολογικών και οικονομικών παραγόντων που κινούν και την υπολογιτή κοινωνία. Το να τα θέσουμε όπως πιστεύουμε ότι αποτελεί μια καλή πρώτη κίνηση όμως, και το να αποπειραθούμε με βάση αυτά, μερικά σχόλια όπως τα αισθανθήκαμε παρακολουθώντας τρεις από τις σημαντικότερες συναυλίες που έγιναν αυτόν τον καιρό:

Σε το *Star-System*, είναι γιατί εχει μια σίγουρα αυθεντική προέλευση.

Η νεολαία των πνιγμένων στα βιομηχανικά και πνευματικά απόβλητα Αγγλικών επαρχιακών πόλεων από όπου έκινησαν, η νεολαία του παραλογισμού και της καθημερινής βίας η νεολαία αναλώσιμο υλι-

κό στο βορρό του κάθε είδους Σέφιλντ είναι φυσικό να εκπροσωπείται από τέτοιου είδους μουσικές τάσεις.

Η ιδέα της εξέγερσης βρίσκεται ακόμα πολύ μακριά της αλλά τουλάχιστον μπορούμε να της αναγνωρίσουμε ότι αρνείται να διώσει τη ζωή σαν μια εύκολη και ακίνδυνη υπόθεση.

1 Ιουνίου: Οι PINK FLOYNT στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας

Μπορεί αυτή η συναυλία να μην ήταν παρά μια ακόμα πέτρα στο Τείχος αλλά σίγουρα δεν ήταν η μεγαλύτερη. Ούτε και η ποσόσημη. Το θέμα ήταν συγκλονιστικό. Για την Ελλάδα που σε τέτοια θέματα ήταν και θα παραμείνει για καιρό επαρχία μπορούμε να πούμε ότι ήταν η εκδήλωση της δεκαετίας.

Η μαγεία των μέσων της σύγχρονης τεχνολογίας που χρησιμεύει για την οπτική απόδοση των τραγουδιών, τα λέπτερα και η περάστια κυκλική οθόνη, έδωσαν μια σπάνια εμπειρία κάτι μεταξύ τούρκου, βίντεο κλιπ και φωτουριστικού τοπίου, που σίγουρα θα αργήσουμε να ξαναβρούμε.

Από την άποψη του εντυπωσιασμού τα πήγαν πολύ καλά. Οι PINK FLOYNT είναι από εκείνα τα χαρισματικά συγκροτήματα που με τους πειραματισμούς τους στον στίχο και τις νέες μουσικές φόρμες έκαναν επανάσταση στη μουσική. Ταυτόχρονα όμως η εμφάνισή τους στην Καλογρέζα χρησιμεύει για να μας πείσει ότι η μουσική

από μόνη της δεν κάνει ποτέ επανασταση.

Απορήσαμε πραγματικά πώς τα κατάφεραν να κάνουν τους εμπρηστικούς στίχους τους τόσο ανώδυνους στα αυτιά μας αποδίδοντας τους μένα τρόπο σαν ήταν απλώς ένα αξέσουαρ (και όχι από τα απαραίτητα) μέσα στο εξωπραγματικό κλίμα που έφτιαξαν λέπιζερ οι εικόνες στην οθόνη τα ιπτάμενα κρεβάτια και τα διάφορα τρυκ.

We don't need education - στα σίγουρα αλλά να βλέπεις 30.000 θεατές να το τραγουδάνε σα μια αυτάρεσκη επιβεβαίωση της αράθειας της ασχετίλας και της πνευματικής στερότητας που τους κυριαρχούσε πάντα πολύ.

Και ακόμα ζήσαμε μια μοναδική στιγμή όταν το τεράστιο γουρούνι αερόστατο που αιωρήθηκε από πάνω τους, προκάλεσε τόσες αμήχανες, αντιδράσεις γιατί κανείς δεν ήταν σίγουρος σε ποιον ακριβώς απευθύνοταν ο σαρκασμός.

Τέλος πάντων, έχουμε δει και μεγαλύτερα γουρούνια...

28 Ιουνίου: Ο Μπομπ Ντύλαν στον ΠΑΟ.

Η προετοιμασία ήταν οωστή. Ο συγχρονισμός τέλειος. Η επέμβαση έγκαιρη.

Μιλάμε φυσικά για τη δράση των MAT έχω από το γήπεδο που με τα ρόπαλά τους έδωσαν μια ασυνήθιστη μουσική υπόκρουση στα τραγούδια που έβρεψαν το έθνος του Γούντον. Όσο για τη συναυλία δεν μας απασχόλησε ιδιαίτερα αν ήταν πετυχημένη ηχητικά ή πόσο καλά κατάφερναν να συγχρονίζονται τα όργανα. Αυτό μπορούμε να το παρατηρήσουμε και στους δίσκους. Άλλο μας αποσχόλησε αρκετά η γιρωνεία του γεγονότος μέσα να πάιζεται μια μουσική που κάποτε στο παρελθόν ιμνούσε τα ιδανικά της ειρήνης και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και απέξω να σκάνει δακρυγόνα και εκανοντάδες νεοί να κυνηγιώνται με τα MAT.

Σίγουρα δεν έφταγε ο Ντύλαν για αυτό. Ήταν απλώς η απόδειξη του πόσο πολύ μπορεί να αποστασιοποιηθεί ένας πρωτοποριακός καλλιτέχνης από το κοινό όταν πα οι λόγοι που του έδωσαν αυτή την πρωτοπορία παύουν να υφίστανται.

Την δεκαετία του '60, την εποχή που η μουσική συμβάδιζε με τη δράση των κοινωνικών κινημάτων ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ περιέκλειε σίγουρα μια ιδεολογία ρήξης. Το λάθος ήταν ότι αποφάσισε να την παρατείνει και πέρα από τη χρονική στιγμή που δικαιολογημένα υπήρχε καταδικάζοντας την έτσι να πάρει το δρόμο της ενσωμάτωσης.

Ο Μπομπ Ντύλαν είναι ένας μεγάλος θρύλος του παρελθόντος. Και ως θρύλος δικαιούται μια θέση στις εγκυκλοπαίδειες και στα μουσεία. Άλλα από τη στιγμή που επισημοποιείται και πάνει να ακολουθεί νέους δρόμους, δεν δικαιούται να συντηρεί την καριέρα του προκαλώντας καταστάσεις σαν αυτή που δημιουργήθηκε εκείνο το δράμα.

Από τους πο καταξωμένους εκπροσώπους των *Post punk* συγκροτημάτων που άνθισαν στην Αγγλία στις αρχές της δεκαετίας του '80, συγγένεις θεματολογικά με τους *Bauhaus* και τους *Joy Division* με ένα αξιόλογο ποσοτικά μα και ποιοτικά προηγούμενο δουλειάς αν και καταξιωμένες φίρμες ήδη μπορούμε να πούμε ότι εμφανίστηκαν μπροστά μας σαν επιζήσαντες γιατί αναπτύχθηκαν σε μια περίοδο που το βαρύ κλίμα το γεράτο παρέμια και αδιέξοδα γετινικής μελαγχολίας δεν ήταν απλώς μουσικό ρεύμα των συγκροτημάτων *Post Punk* αλλά συγκεκριμένη στάση ως που οδήγησε στη δημιουργία μιας μουσικής γεμάτης εικόνες από τη φρίκη της εποχής μας, εικόνες εξαναγκασμού και καταστροφής, ματαιότητας και διαφεύγομένων ελπίδων.

Η ΑΝΟΙΕΗ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

Mετά την δραματική τροπή των γενούτων των τελευταίων ημέρων, που έφτασε στο κατακόρυφο το Σαββατοκύριακο της 20-21 Μάη με την κήρυξη στρατιωτικού νόμου στο Πεκίνο, η ένταση φαίνεται να έχει ξαναρχίσει, εξαιτίας της καινούργιας διαμάχης ανάμεσα στις δύο τάσεις, δηλ. τους «μεταρρυθμιστές» και τους «συντηρητικούς», την οποία τρέφει το κεντρικό γραφείο του Κομμουνιστικού Κόμματος, που παραμένει φανομενικά έδρα της εξουσίας.

Αλλά η πραγματικότητα είναι άλλη. Το Κόμμα έχει απογυμνωθεί, έχει καταστραφεί. Δεν είναι μα το δικαιούχος - της ουράνιας εντολής - και το κίνημα που έχει δημιουργηθεί, κατευθύνεται πράγματι στο δρόμο μιας ριζικής αλλαγής του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Όμως ας πάρουμε με την σειρά τα γεγονότα.

Στις 17 Απρίλη, την επομένη δηλ. του θανάτου του ΧΟΥ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ πρώην γενικού γραμματέα του Κ.Κ.Κ., απομακρυσμένου από τα καθήκοντά του στο κυβερνητικό σώμα από τον Γενάρη του 1987, ορισμένες χιλιάδες φοιτητών διαδηλώνουν στην πλατεία TIEN AMEN φωνάζοντας: -Ζήτω η δημοκρατία-, -Ζήτω η Ελευθερία-. Στις 19 Απρίλη πάνω από 100 χιλιάδες διαδηλωτές επιχειρούν να εισβάλουν στο -Σπίτι του Λαού-, έδρα του κοινωνιού. Την ημέρα της κηδείας του ΧΟΥ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ, στις 22-4, παρά την απαγόρευση των διαδηλώσεων, χιλιάδες άτομα παραμένουν στην πλατεία, ενώ ταραχές ξεσπούν στην επαρχία. Στις 24 Απρίλη, οι σπουδαστές του Πανεπιστημίου ΜΠΕΙΝΤΑ στο Πεκίνο αρχίζουν να μπουκοτάρουν τα μαθήματα και τελικά στις 27 του μήνα, 500.000 χιλιάδες άτομα συγκεντρώνονται στην πλατεία TIEN AMEN.

Στις 4 Μάη, επέτειος του κινήματος της 4-5-1919, 300.000 διαδηλωτές ξεχύνονται στους δρόμους του Πεκίνου, ζητώντας την έναρξη διαλόγου με την κυβέρνηση για τον εκδημοκρατισμό του συστήματος. Την επομένη, ο γενικός γραμματέας του Κ.Κ.Κ. ZIAO ZI ΓΙΑΝΓΚ υπόσχεται ότι θα γίνει αυτός ο διάλογος και τα μαθήματα ξαναρχίζουν τις μέρες που ακολουθούν. Στις 13 Μάη, 1000 περίπου φοιτητές αρχίζουν απεργίας πείνας με αίτημα την πραγματική έναρξη του διαλόγου που είχε ξεγγέλθει και στις 15 Μάη, η άφιξη στο Πεκίνο, του νούμερο 1 οδιετικού, του Γκορμπατοώφ (επίσκεψη που οκοπό είχε την ομαλοποίηση των σχέσεων με τους «κομματικούς αδελφούς», ύστερα από 30 χρόνια διχονοίας) χρησιμεύει σαν καταλύτης δεκάδες χιλιάδες φοιτητές καταλαμβάνουν για άλλη μια φορά την πλατεία TIEN AMEN, ενώ δύος ο κόσμος έχει στρέψει το βλέμμα του στην ιστορική συνάντηση κορυφής ΓΚΟΡΜΠΑΤΟΩΦ - ΝΤΕΓΚ ΣΙΑΟ ΠΙΝΓΚ.

ZIAO ZI ΓΙΑΓΚ

Από την αρέων επόμενη μέρα, το πρόγραμμα επίσκεψης ταράσσεται και στις 17 Μάη πλήθος κόσμου, (πάνω από 1.000.000 άτομα) πλημμυρίζει το κέντρο του Πεκίνου. Ολα τα στρώματα του πληθυσμού απάντησαν στο κάλεσμα των φοιτητών: εργάτες, υπάλληλοι, εργολάβοι, δημοσιογράφοι καταγγέλουν επίσημα την κυβέρνηση για ενασχόληση με επικερδίς υποθέσεις, που αποσκοπούν στην ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία και μόνο σε βάρος του λαού.

Ο ΤΕΝΓΚ ΣΙΑΟ ΠΙΝΓΚ, περίγελος στα μάτια του οδιετικού φίλοξενούμενού του, μη μπορώντας να υποχρέσει στα «απαράδεκτα αιτήματα των πολιτών», φαίνεται να αποδοκιμάζεται ολοκληρωτικά: ο λαός απαιτεί την παραίτησή του και ο ZIAO ZI

ΓΙΑΝΓΚ, αρχηγός της -μεταρρυθμιστικής γραμμής- παίρνει το φακό την παντοδυναμία των εξουσιών. Την αυγή της 18ης Μάη ZIAO ZI ΓΙΑΝΓΚ, συνοδευόμενος από τον πρωθυπουργό ΛΙ ΠΕΝΓΚ και άλλα δύο μέλη του πολιτικού γραφείου, τον ΧΟΥ ΚΙΛΙ και τον ΚΙΑΟ ΣΙ, υποχωρεί στα αιτήματα των απεργών πεινάς, που προσωρινά είχαν μπει στο νοσοκομείο και τους θεβαίωνται πιάς θεωρεί το κίνημα τους -πατριωτικό- και -πραγματικά αξέπονο-. Παρά όλα αυτά, πάνω από 1.000.000 άτομα συγκεντρώνονται στο κέντρο του Πεκίνου. Παρά όλο που νόμος του 1982 απαγορεύει την απεργία πολλές διομήχανικές περιοχές παρέλυσαν. Οι απεργοί εργάτες παίρνουν μέρος στις διαδηλώσεις με την έγκριση ειδικά καταρτισμένων μονάδων εργασίας ή με την καθοδήγηση ορισμένων τακτών στελεχών της διοικητής τους, αντανακλώντας και σ' αυτούς την διαμάχη στο κόμμα για εξουσία. Όσο για την αστυνομία, είναι και αυτή στους δρόμους... αλλά στο πλευρό των διαδηλωτών.

Ενώ η κεντρική εξουσία είναι διαιρεμένη, ο σειριός που προκαλεί στο πέρασμά της η λαϊκή εξέγερση, εκτείνεται από την μια άκρη της χώρας ως την άλλη και οι φοιτητές της επαρχίας μεταφέρονται από σιδηροδρομικούς υπαλλήλους που τους υποστηρίζουν, φτάνοντας στο Πεκίνο, με ρυθμό 50.000 άτομα την ημέρα. (Ο Τύπος νιώθει μεγάλη ικανοποίηση με την εξέλιξη των γεγονότων). Οι επίσημοι δημοσιογράφοι βρίσκονται παρόντες σ' όλες τις διαδηλώσεις και θέλουν να -πουν την αλήθεια-. Έτσι, υποστηρίζοντας το κίνημα του λαού, η -Καθημερινή του Λαού- στην έκδοση της 18ης Μάη αφερώνται μεγάλο μέρος του πρωτοελίδου της στις διαδηλώσεις του λαού με πολλές φωτογραφίες και λόγια στηρίξης, ενώ εκορίζει σε μια μικρή γωνία κάπου στο κάτω μέρος της σελίδας τον επίλογο για την ιστορική επίσκεψη του Γκορμπατοώφ. Στις 19 Μάη ο Ζ.Ζ. συνοδευόμενος από τον ΛΙ ΠΕΓΚ μόνο, υποχωρεί για άλλη μια φορά στις αιτήσεις των διαδηλωτών της πλατείας Τ.Α. και ικετεύει τους φοιτητές να βάλουν ένα τέρμα στην απεργία πείνας τους: ασυνήθιστη εικόνα η επίδειξη του, με τα μάτια μουσκεμένα στα δάκρυα να φάχνει τις λέξεις και τρομαγμένος να ομολογεί την οδυνομία τους: -Ηρθαμε πολύ αργά. Συγγνώμη...-

ΛΙ ΠΕΓΚ

Στις 20-21 Μάη, θα αποτελεστούν παρηγή στη πογκόσμια ιστορία. Η επίδειξη δύναμης της εξουσίας απέτυχε μπροστά στην ήσυχη και μη διαιτημένη των διαδηλωτών στους δρόμους. Παραδόξως, ενώ οι φοιτητές διαμαρτύρονται για -ουσιαστικό εκδημοκρατισμό-, οι εργάτες που πλαισίωσαν μαζίκα την εξέργεση, με ακόμα μεγαλύτερη τόλμη ζητάνε την ανατροπή -της σάπας κυβέρνησης- καθώς και του ίδιου του -συστήματος-. Σημαντικές διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν επίσης και σε πολλές πόλεις, στην επαρχία με σύνθημα: -ΛΙ ΠΕΓΚ φασίστα-, -ΝΤΕΓΚ παραιτήσου-.

Το Χονγκ Κονγκ γνώρισε την Κυριακή 21 Μάη την μεγαλύτερη διαδήλωση στην ιστορία του: 1.000.000 άτομα, δηλ. ένας κάτοικος στους έξι! Ο λαός ο κόσμος έχει στραμμένα τα μάτια του στο Πεκίνο.

ZIAO ZI ΓΙΑΓΚ ή ΛΙ ΠΕΓΚ

Στις 23 Μάη, εκατοντάδες χιλιάδες άτομα κάνουν πορεία στο Πεκίνο, αποτάντας την απομάκρυνση του Λ.Π., το επίσημο πρακτορείο της Νέας Κίνας κυκλοφορεί διαδοσίες για τελική εξουσορόπηση της κατάστασης σε όρελος της μεταρρυθμιστικής φατρίας. -Εξαφανισθείς- από τη στιγμή της εγκαθίδρυσης του στρατιωτικού νόμου ο Ζ.Ζ. τώρα, για μια άλλη μια φορά, τοποθετείται στη θέση του γενικού γραμματέα του Κ.Κ.Κ. Ο λαός συνεχίζει τις κινητοποιήσεις του και στις 24-5 φέρνει ακατάπαυτο τρόφιμα στους φοιτητές, οι οποίοι έχουν εξάλλου συλλέξει από τις πρώτες μέρες του κινήματος, πάνω από 1.000.000 γιενά, από δωρεές.

Με την χρεία θέσεως στην εξουσία, ο στρατός παράλλοι που έχει ενοχληθεί από την επιφύλαξη της θεάτρου της Κ.Κ.Κ. φθάται και στέλνει τις δυνάμεις καταστολής, εκρύσσοντας στρατιωτικό νόμο στη χώρα: -Σκοπός των διαδηλωτών είναι να ανατρέψουν την κυβέρνηση του λαού, εκλεγμένη από τη Λαϊκή Εθνοσυνέλευση και να αρνηθεί στην αλόττη της τη δημοκρατική δικτατορία του λαού- (είτε ακρίβεις επώθηκε), η -μέθοδος Γιαρουζέλοκι προσφίλης στον ΝΤ.Σ. υπερίσχυσε... Αλλά μόλις πέρασαν οι πρώτες στιγμές καταπλήξης και αποθρύματος, για ορισμένους, οι φοιτητές θα ποδεύσουν την ωριμότητα τους για κινητοποίηση του λαού: το Πεκίνο, έχει παραλύσει από τις εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτών που αποκλείουν τα στρατιωτικά καμίανα φωνάζοντας:

εμποδίζει την επέμβαση του στρατού.

Πάντως τίποτα δεν θα είναι μια όπως πριν. Το κομμουνιστικό σύστημα απέτυχε και ο λαός το ζέρει.

Δέκα χρόνια ανεξέλεγκτων οικονομικών μεταρρυθμίσων είχαν βεβαιώσει αποτέλεσμα μια γενική ανύφων του επιπέδου ζωής, αλλά στην πραγματικότητα, η πρόοδος συντελέστηκε σε όρελος ορισμένων ενώ αντίθετα, η στασιμότητα, για την πλεονεκτικία του λαού: όπως κοινωνικές διμοναλογίες ανάμεσα σε νεοπλούσους επιχειρηματίες και αγρότες, -πρόδος- και πλουτισμός, μανούλια των παιδιών της νομενκλατούρα που ζουν μέσα στη διαφορά, σε αντίθεση με τους υπαλλήλους και τους εργάτες που υποφέρουν από τις πενιχρούς μισθούς (εξαιτίας της οικονομικής αστάθειας).

Αυτή η συστηματική διαφορά θέλουν να γκρεμίσουν οι φοιτητές και να την αντικαταστήσουν με μια πραγματικά -ανοιχτή- πολιτική γραμμή, με μια -εξουσία-, καθορισμένη πριν απόλιτα για να προφυλάξει με τον καλύτερο τρόπο το προνόμιο του λαού. Η ογκώδης υποστήριξη που έλαβαν από

KINA:

*Οι φυλακές
είναι πάντα γεμάτες*

Τις χρονιές 1978-1979, επωφελούμενοι από την εσωτερική διαμάχη στο εσωτερικό του κινεζικού κομμουνιστικού κόμματος και από ορισμένα «ρήγματα στον τοίχο» του συστήματος, προκαλούμενα από τη «φιλελεύθερη» μερίδα του, οι διανοούμενοι και οι εργάτες θρήκαν ελεύθερο πεδίο, κατάφεραν να κυκλοφορήσουν «κινητή επίσημη» περιοδικά και να δημιουργήσουν το Σύνδεσμο Υπεράσπισης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κίνα. «Το Τείχος της Δημοκρατίας».

Γι' αυτούς τους παλιούς «κοκκινοφρουρούς» είναι ένας τρόπος να συνεχίσουν να διεκδικούν μια πραγματικά «σοσιαλιστική δημοκρατία». Ο BEI TZIN SENPK (εργάτες - ηλεκτρολόγος) έγινε διάσημος δημοσιεύοντας ενα «DAZIBAO» (Ο πέμπτος μετασχηματισμός: δημοκρατία) που αντιτάθηκε στους τέσσερες οικονομικούς μετασχηματισμούς του NTENPK ΕΙΑΟ ΠΙΝΚ. Οι θέσεις του αυτές, τον οδήγησαν στη φυλακή, όπου δρισκεται ακόμα. Οι πρώτες διαμαρτυρίες αυτής της χρονιάς διεκδικούσαν μέσα σ' άλλα πράγματα και την άμεση απελευθέρωσή του. Δημοσιεύουμε παρακάτω ορισμένα αποσπάσματα από το DAZIBAO:

«Σύμφωνα με τον ορισμό που δίνουν οι ιδρυτές της μαρξιστικής θεωρίας, στο σοσιαλισμό οι λαϊκές μάζες - αυτές που συχνά αποκαλούμε και «προλεταριά» δρισκούνται στην Εξουσία. Ρωτήστε λοιπόν τους κινέζους εργάτες: Εκτός από το άθλιο ημερομήσιο που σας εγκρίνουν που φτάνει

μόνο για να σας εμποδίσει να πεθάνετε στην πείνα, μέχρι που, λιώς εξαπλώνονται τα δικαιώματά σας σε ποιον ή σε τι έχετε δύναμη (εξουσία) πολλού πράγματος είστε κυρίοι; ...»

«Υποτίθεται ότι ο σοσιαλισμός εγγυάται σε κάθε πολίτη το δικαίωμα στη μόρφωση και την ανάπτυξη των απομικών του ταλέντων και δέσμων και άλλα δικαιώματα ακόμα - αλλά δεν διλέπουμε τη σκιά όλων αυτών στη ζωή που ζούμε. Το μόνο πράγμα που αντικρύζουμε είναι «η δικτατορία του προλεταριάτου» και αυτή η νέα παραλλαγή του «δεσποτισμού ωρώσικου τύπου» που ονομάζεται τώρα «σοσιαλισμός δεσποτικός α λα κινέζικα».

Πιστεύετε, στ' αλήθεια πως αυτός ο δρόμος για το σοσιαλισμό ανταποκρίνεται στις ανάγκες του λαού;»

«Τι είναι «δημοκρατία»: Αληθινή δημοκρατία, είναι η παράδοση όλων των εξουσιών στο σύνολο των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι θα ήταν ανικανοί να κρατήσουν στα χέρια τους τις εξουσίες του κράτους; Η Γιουγκοσλαβία πήρε θέση προς αυτή την κατεύθυνση και μας δείχνει ότι ο λαός δεν έχει καμία απολύτως ανάγκη από δεσπότες, μεγάλους ή μικρούς και ακόμα πως μπορεί καλύτερα να χειρίστει τις υποθέσεις του.

Τι είναι «αληθινή δημοκρατία»: Ει-

ναι ένα συστήμα που επιτρέπει στο λαό να διαλέγει σύμφωνα με τη θέλησή του αντιπροσώπους, εξουσιοδοτημένους να διοικούν γι' αυτόν σύμφωνα με τις θελήσεις και τα ενδιαφέροντά του. Ο λαός πρέπει επιπλέον, να έχει τη δύναμη να σταματήσει κάποιον αντιπρόσωπο από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα και να τον αντικαταστήσει οποιαδήποτε στιγμή, για να εμποδίσει, μ' αυτό τον τρόπο αυτούς που θα έφταναν σε σημείο να καταχραστούν τις λειτουργίες που τους έχουν ανατεθεί και που θα μπορούσαν να μεταμορφωθούν σε καταπιεστές. Ενα τέτοιο σύστημα είναι καταρρωτό;»

«...»
«Σ' αυτούς που τρέφουν αυτό το είδος αντιλήφεως αφήστε με μόνο, κ' όλο το σεβασμό, να κω αυτά θέλουμε να γίνουμε κύριοι του ίδιου μας του περιωμένου, δεν έχουμε ανάγκη από θεούς ούτε από αυτοκράτορες, δεν έχουμε πιστή σε κανένα σωτήρα, θέλουμε να οριοθετήσουμε το μέλλον μας. Δε θέλουμε να γίνουμε απλά εργαλεία στα χέρια δεσποτών με τεράτωδες φύλοδοξίες, που σκέπτονται να μας χρησιμοποιήσουν για να κάνουν μετασχηματισμούς για το δικό τους μόνο όφελος. Αυτό που θέλουμε είναι μετασχηματισμό στις συνθήκες ζωής του λαού. Αν θέλουμε να πραγματοποιήσουμε αυτοί οι μετασχηματισμοί στο σύστημα είναι μόνο για να στερώσει η δημοκρατία, η ελευθερία κι η ευτυχία του λαού.

Χωρίς αυτό τον «πέμπτο μετασχηματισμό» δύοι οι άλλοι δεν είναι παρά ένα καινούριο φέμα»

Απόσπασμα από το βιβλίο:
«Μια φωλιά χειλονιών δε φέρνει την άνοιξη στο Πεκίνο»
LE Monde Libertaire
NO. 754 1-89)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΥΑ ΛΙΟΥΣΑΝ

ρησες ότι ήταν καιρός πια να παρέμεινε. Πρώτη τους κίνηση ήταν να κάνουν αναφορές σε ανώτερες αρχές με τις οποίες ζητούσαν την απέλευθερωση των πολιτικών κρατουμένων (ειδικά εκείνη το BEI TZIN ΣΕΝΠΚ). Ο πανεπιστημιακοί και οι φοιτητές ήθελαν να βάλουν το K.K.-K μπροστά στις υποσχέσεις που παλιότερα είχε δώσει. Γύρω λοιπόν από αυτές τις κινήσεις έγιναν οι πρώτες διαδηλώσεις. Ο θάνατος του ΧΟΥΑ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ και η επέτειος της 4ης Μάη 1919 χρησίμευσαν για προφάσεις και επέτρεψαν την εξάπλωση του κινήματος.

Ρ.Α.: Ποιες είναι οι διεκδικήσεις που εκδηλώθηκαν μέσα από αυτές τις διαδηλώσεις;

I.T. X.L.: Εργάτες, αγρότες και διανοούμενοι έχουν εν μέρει διαφορετικές ανησυχίες, αλλά δρισκούνται όλοι αντιμέτωποι στα φαινόμενα που προκάλεσε η οικονομική αστάθεια: πτώση των αξιών αγοράς, εμφάνιση ανεργίας (συμπεριλαμβα-

νόμενης και της επαρχίας), ομαδική έξοδος από την επαρχία προς τα μεγάλα αστικά κέντρα, επιδείνωση των κοινωνικών διαφορών. Όλα αυτά τα φαινόμενα οφείλονται σύμφωνα με τον κινέζικο λαό, στη γραφειοκρατία του K.K. που προαγόραζε και κερδοσκοπεί στις πρώτες ύλες σε βάρος του λαού. Με διο λόγια, αντιτίθονται στα προνόμια και τις απάτες των κινέζικων ανώτατων στελεχών.

Ρ.Α.: Όλα αυτά μας θυμίζουν λίγο στις αρχές της την πολιτιστική επανάσταση. Δεν υπήρχε από μια μερίδα του κόμματος, χειρισμός των υποθέσεων κατά τέτοιο τρόπο που να εξαπατήσει η άλλη μερίδα;

I.T. X.L.: Πιστεύω ως προς αυτό ότι κανείς στο κόμμα δεν έδειξε ενδιαφέρον για το κίνημα που έξεπεσε και εξελίσσεται τώρα. Το κόμμα στο σύνολό του έχει αποδοκιμαστεί. Ο λαός έχει χάσει την υπόληψη που είχε σε αυτό, υπάρχει συγκεκριμένη αντίληψη και συνείδηση

της κατάστασης όλων των στρωμάτων του κινέζικου πληθυσμού (συμπεριλαμβανόμενων και των αγροτών) για τον ολέθριο ρόλο των γραφειοκρατών. Το K.K. έχει 40.000 μέλη. Το 20-25% γραφειοκράτες. Σε αντίθεση με την πολιτιστική επανάσταση οι φοιτητές υποστηρίζονται από όλους τους Κινέζους (πανεπιστημιακούς, εργάτες κι αγρότες)

Ρ.Α.: Πρόκειται λοιπόν για ένα κίνημα ενάντια στις κοινωνικές ανισότητες;

I.T. X.L.: Ναι, οι κοινωνικές ανισότητες που προκλήθηκαν από την κρίση και τη διαφθορά σε όλα τα επίπεδα του κόμματος, είναι η βάση της δυσαρέσκειας των εργάτων και αγροτών. Οι φοιτητές απαιτούν πολιτικές μεταρρυθμίσεις έτσι ώστε να ελέγχονται τα στελέχη του K.K.-K και να αποφευχθεί ο πλούτισμός της κινέζικης νομευκλατούρας: «Αυτοί υπεξαιρούν τον πλούτο της χώρας».

Ρ.Α.: Μήπως οι μεταρρυθμίσεις στην ΕΣΣΔ και άλλες «αδελφές» χώρες είχαν αντίκτυπο στην Κίνα κι έγιναν αιτία συγκρούσεων;

I.T. X.L.: Αν οι διαδηλωτές αναφέρουν τον ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ και την ΓΚΛΑΣΝΟΣΤ, αυτό γίνεται για να πειστεί ο ΕΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ. Για να τον κατηγορήσουν για αργοπορία των πολιτικών μεταρρυθμίσεων που στην ΕΣΣΔ έχουν ήδη αρχίσει. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η γενιά των «κόκκινων φρουρών» είναι πάντα εκεί, ο έλεγχος των στελεχών του κόμματος δε γίνεται για να τους διστρεπτήσει. Ενα εκατομμύριο διδηλωτές στην πλατεία ΤΙΕΝ ΑΜΕΝ έχει όλη τη δύναμη ν' αλλάξει τη ροή της ιστορίας, οι προηγουμένες εμπειρίες δοθεούν!

-I.T.: Πριν δέκα χρόνια περίπου το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας με προτροπή του NTENPK ΕΙΑΟ ΠΙΝΓΚ, υποστηρίζει μια σειρά από οικονομικές μεταρρυθμίσεις: δημιουργίες ιδιωτικών επιχειρήσεων και οικονομική φιλελεύθεροποίηση για την επαρχία. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις συνοδεύτηκαν από μια υπόσχεση: την πολιτική δημοκρατικοποίηση της Κίνας.

Το 1987, όταν ο οικονομικός φιλελεύθερισμός προκαλούσε οικονομική αστάθεια εξαιτίας της αύξησης των τιμών και διαφθορά, ο ΧΟΥΑ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ παύθηκε από τη καθηκοντά του και η δημοκρατία αναβίωσε για αργότερα.

Στις αρχές του 1989 ένας σοδαρός αριθμός διανοούμενων θεώ-

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΠΟΝΑΝΟ - ΣΤΑΖΙ

Οι αναρχικοί Α. Μπονανό και Ο.Γ. Στάζι συνελήφθησαν στο Μπέργκαμο της Ιταλίας στις 2.2.89 και κατηγορούνται για ληστεία, αντίσταση κατά της αρχής και σωρατικές βλάβες. Οι 2 σύντροφοι συνελήφθησαν καθώς έφευγαν από ένα κοσμηματοπώλειο κρατώντας 10 κιλά χρυσού. Αργότερα δήλωσαν ότι πραγματοποίησαν την ενέργεια αυτή για να καλύψουν τις προσωπικές οικονομικές τους ανάγκες και καθώς σαν αναρχικοί είναι υπέρ της αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου, αυτή η ενέργεια βρισκόταν μέσα στα πλαίσια των απόψεων τους.

Κανονικά ένα τέτοιο γεγονός θα είχε παραπεμφθεί άμεσα σε δίκη, καθώς δεν υπήρχαν σκοτεινά σημεία στην υπόθεση. Αντίθετα ο εισαγγελέας Μαφερι και ο ανακριτής Fischetti επιμήκυναν τη διαδικασία 4 ολόκληρους μήνες ενώ ταυτόχρονα πρωθυΐαν και νέα δικογραφία. Σ' αυτό το σημείο είναι που γίνεται προσπάθεια από τις διωκτικές αρχές να φορτώσουν στους 2 αναρχικούς και άλλες ενέργειες εκτός απ' αυτήν για την οποία συνελήφθησαν. Στα τέλη του Μάη οι 2 σύντροφοι πληροφορήθηκαν ότι οι έρευνες τους συνδέουν έμμεσα με μία σειρά από ληστείες στην περιοχή του Μπέργκαμο, οι οποίες είχαν μείνει ανεξχνιαστές. Μία απ' αυτές ήδη πέρα, έγινε στις 7.4.87 και ο κοσμηματοπώλης βρέθηκε νεκρός μετά από ληστεία στο κατάστημά του. Γίνεται, λοιπόν, προσπάθεια να κατηγορηθούν για ληστείες κατά συρροή και επιπλέον για φόνο. ΑΥΤΗ η προσπάθεια πρέπει να καταγγελθεί σ' όλα τα επίπεδα.

• Στις 18 Ιουλίου έγινε έξω από την Ιταλική πρεσβεία στην Αθήνα εκδήλωση συμπαράστασης στους Μπονάνο και Στάζι, που διοργανώθηκε από την -Επιτροπή Αναρχικών για την συμπαράσταση στους Μπονάνο και Στάζι- και κυκλοφόρησε και προκήρυξη που δημοσιεύουμε.

Στο παρελθόν οι σύντροφοι του περιοδικού «ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ», του οποίου ο Μπονάνο είναι εκδότης, είχαν κατηγορηθεί για πολιτικές ενέργειες. 21 σύντροφοι συνελήφθησαν το 1980 και κατηγορήθηκαν για σύσταση ένοπλης οράδας, για μια σειρά ληστειών στη Β. Ιταλία, για ένοπλη εξέγερση ενάντια στο κράτος, ακόμα και για πρόκληση εμφυλίου πολέμου. Όλες οι κατηγορίες κατέρρευσαν μέσα σε 6 μήνες καθώς δεν υπήρχε κανένα απολύτως στοιχείο, ενώ το σύνολο των αναρχικών κινήματος είχε δραστηριοποιηθεί για να καταγγείλει αυτήν την προφανή σκευωρία. Αυτή τη φορά, όμως, οι δυνάμεις καταστολής έχουν μία συγκεκριμένη κατηγορία ενάντια στους συντρόφους και προσπαθούν να τους κρατήσουν στη φυλακή όσο το δυνατόν περισσότερο προσθέτοντας συνεχώς κατηγορίες, τις οποίες δρώσεις φροντίζουν να κρατούν σε αυστηρά «ποινικό» επίπεδο. Είσι έπιπλουν ότι θα τους απομονώσουν πολιτικά, θα εκμεταλλεύσουν την προσωπικότητά τους.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονιστεί ότι η τακτική των αρχών δεν πέτυχε: οι εκδόσεις όπου οι σύντροφοι ήταν μέλη, συνεχίζουν να θγαίνουν τακτικά και η θεωρητική τους δουλειά τυπώνεται και διανέμεται. Οι αναρχικός αγώνας συνεχίζεται και εξαπλώνεται σε όλα τα μέτωπα του ανταγωνισμού, ενάντια στην εκμετάλλευση και τα δολοφονικά σχέδια του Κεφαλαίου. Αυτή είναι κατά την γνώμη μας και η πόση σημαντική εκδήλωση αλληλεγγύης και είναι επίσης η επιβεβαιώση αυ-

τού που οι δικηγόροι της Αναρχίας παίρνει σάρκα και οστά η αστυνομική δικαστική σκευωρία που φοβόμασταν ότι θα κατασκευάζονταν προς ζημιά των συλληφθέντων συντρόφων μας στην Μπέργκαμο για μια απόπειρα κλοπής. Αυτό συμβαίνει επειδή πρόκειται για δύο αναρχικούς των οποίων η επαναστατική δραστηριότητα πρέπει να διακοπεί με οποιοδήποτε κόστος. Μία αποτελεσματική απάντηση σε αυτή την αισχρή σκευωρία μπορεί να προέλθει μονάχα από τις πρακτικές της ελευθερίας που ολόκληρο το κίνημα θα ξέρει και θα θέλει να βάλει στην πράξη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΑΜΟ

20 Ιούνη 1989

Παίρνουμε τον λόγο σχετικά με την περίπτωσή μας, για να πούμε μερικά πράγματα, λίγα αλλά καθαρά.

Συλληφθήκαμε στις 2 του Φλεβάρη κατά την διάρκεια μιας απόπειρας κλοπής εδώ στην Μπέργκαμο σε ένα κοσμηματοπώλειο του κέντρου. Μεταφέρθηκαν στην ασφάλεια μας καταλόγησαν ευθύς εξαρχής την ληστεία και, ώστε από λίγες ώρες, δταν πλέον έγιναν γνωστά τα στοιχεία μας, μας είπαν ότι ονταν αναρχικοί θα μας -στρίμωχναν- αποδίδοντάς μας άλλες ληστείες και έγιναν φόνο επίσης.

Στην αφάλεια υποβλήθηκαμε επίσης για αρκετές ώρες στην καθιερωμένη μεταχείρηση του ξιλοδαρμού. Δεν θέλουμε όμως στο να γίνει επιμονή πάνω στα -βανανοπήρια - στον βαθμό που δεν οκοπεύουμε να πάρουμε θέσεις που θεωρούμε ανάλογες με αυτές ενός θύματος.

Δηλώσαμε ότι την κλοπή την επιχειρήσαμε αποκλειστικά για προωπικούς λόγους, με λίγα λόγια γιατί είμαστε χωρίς χρήματα και δουλειά.

Πήραμε στο τέλος την ευθύνη για το ότι είμαστε αναρχικοί και επαναστάτες.

Συνεχίζοντας στο έργο τους, αυτό της σκευωρίας, προανακοινωμένης από την πρωτη στηγάνη, οι δικαστές της Μπέργκαμο μας κατηγορούν τώρα για μια άλλη κλοπή με φόνο που συνέθησε σε αυτή την πάλη, στις 7 Απρίλι 1987 και για άλλη μια κλοπή ακόμη, πάντοτε στην Μπέργκαμο, στις 9 Μάρτιο 1985, και υπόθεση ότι μπορούσε να μην σταματήσει εδώ. Φυσικά δεν έχουμε καμία απολύτως σχέση με αυτές τις άλλες κλοπές, αλλά ούτε και με ταν αναφέρομενο φόνο.

Αυτές οι καινούργιες κατηγορίες, στερούμενες εξολοκλήρου αντικειμενικών αποβεξέων, μας επιρρίφθηκαν, όπως μας είχε προανακοινωθεί από την διοικητή της ασφάλειας της Μπέργκαμο, με τον σκοπό να μας χτυπήσουν σαν αναρχικούς, όχι σαν ληστές.

Σε εμάς φαίνεται ξεκάθαρος, σε αυτό το σημείο, ο σκοπός των αστυνομικών και των δικαστών στο να χτυπήσουν ολόκληρη την επαναστατική μας δουλειά και όλη μας στην αφοσίωση στους κοινωνικούς αγώνες των περασμάτων επών.

Είδαμε ότι στο εσωτερικό του κινήματος μας αναπάθθηκε μια διαφοροποίηση των γνωμών, όταν δεν ακολουθήθηκε ο δρόμος της άνετης σωπής.

Εμείς υποστηρίζουμε φυσικά την θέση αυτών που ακριβοποιούν πως οι αναρχικοί -όπως έχουν ανάγκη από χρήματα πηγαίνουν και τα πάρουν-, και πράγματι έτσι προσπαθήσαμε να κάνουμε. Άλλα τώρα μας φαίνεται ότι το πρόβλημα μεταποιήστηκε, όπως εξάλλου ήταν προβλεπτικό.

Τώρα τα πράγματα έγιναν πιο ξεκάθαρα: κατηγορίσαμε για αδικήματα ισόθινων για τον λόγο ότι είμαστε αναρχικοί. Θέλουμε να μας κάνουν να πληρώσουμε την επαναστατική δράση μας κατηγορώντας μας για πράγματα που δεν κάναμε ποτέ.

Εμείς δεν φοβόμαστε. Παίρνουμε όλη την ευθύνη για την αναρχική μαχητικότητα μας είτε απέναντι στο κράτος είτε απέναντι σε όλους αυτούς που στο ίδιο όνομα ενός κακώς επαναπιερώνουν καθωπρεπιού θέλουν να μας βάψουν.

Άλφρέντο Μπονάνο
Πίππο Στάζι

Υ.Γ. Η δίκη μας θα γίνει πιθανά στα τέλη Ιούλη ή τον Σεπτέμβρη

τού που όλοι γνωρίζουμε: ότι οι αναρχικοί δρουν από το δικό τους απομικό και συλλογικό επίπεδο της ταξικής συνειδητοποίησης και απελευθερωτικής σχεδιοποίησης και δεν εξαριώνται από αυτούς που το Κράτος αναγνωρίζει σαν «ηγέτες ή αρχηγούς».

Υπάρχει όμως και η αλληλεγγύη με την έννοια της ενεργητικής υποστήριξης του αγώνα των συντρόφων ενάντια στη φυλακή τους και της σκευωρίας της αστυνομίας, του πάπου και των δικαστών. Γίνονται εκδηλώσεις αλληλεγγύης, όπως συναυλίες στην Ιταλία και τη Γερμανία, ενώ ταυτόχρονα συγκεντρώνονται χρήματα για την αντιμετώπιση της δικαστικής πλευράς της υπόθεσης, όσο και της πολιτικής πλευράς ανταπληροφόρησης.

Η διεύθυνση των δύο συντρόφων είναι:

Alfredo Bonanno Via Gieno 61
24100 - Bergamo Italy
Giuseppe Stasi, Via Gieno 61.
24100 - Bergamo Italy

Οι διευθύνοντες των δικαστών είναι:
Procuratore della Repubblica
dr. Gianfranco Mafferi sost.

procura della Repubblica di Bergamo,
Bergamo, Italy.
& Giudice d' istruzione
Ufficio Instruzione
Tribunale di Bergamo
Bergamo, Italy.

Η διεύθυνση για την αποστολή εικονομικής ενίσχυσης είναι:

Conto corrente postale 16484950,
Carmela di Marca, Catania, με την ένδειξη: -contribution fo trial expenses- (συνεισφορά για το έδοση της δίκης).

J.W. από τις ομάδες συμπαράστασης
στους Α.ΜΠ. και Γ.Σ.